SJORS

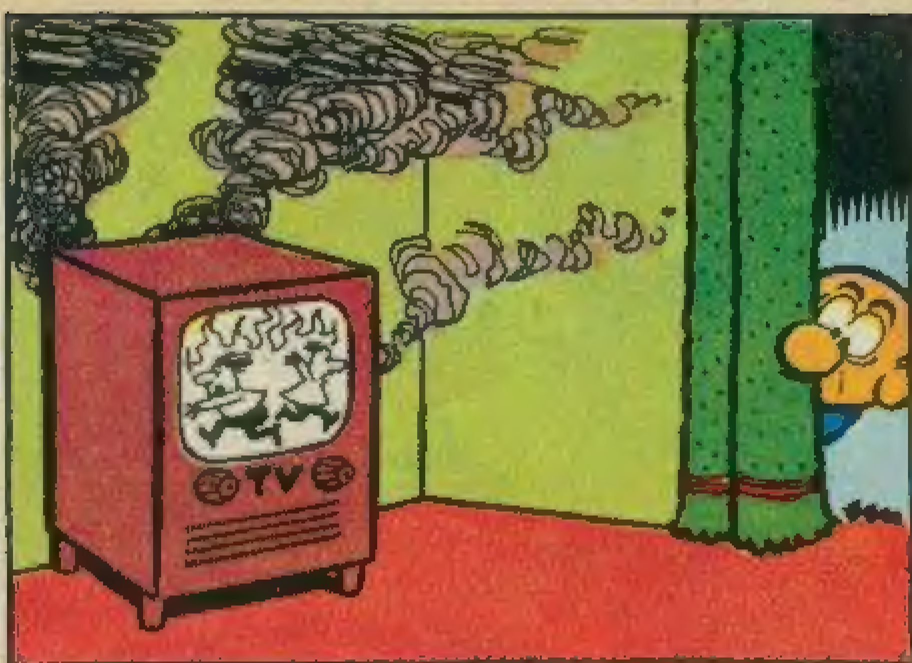
28 OKTOBER 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

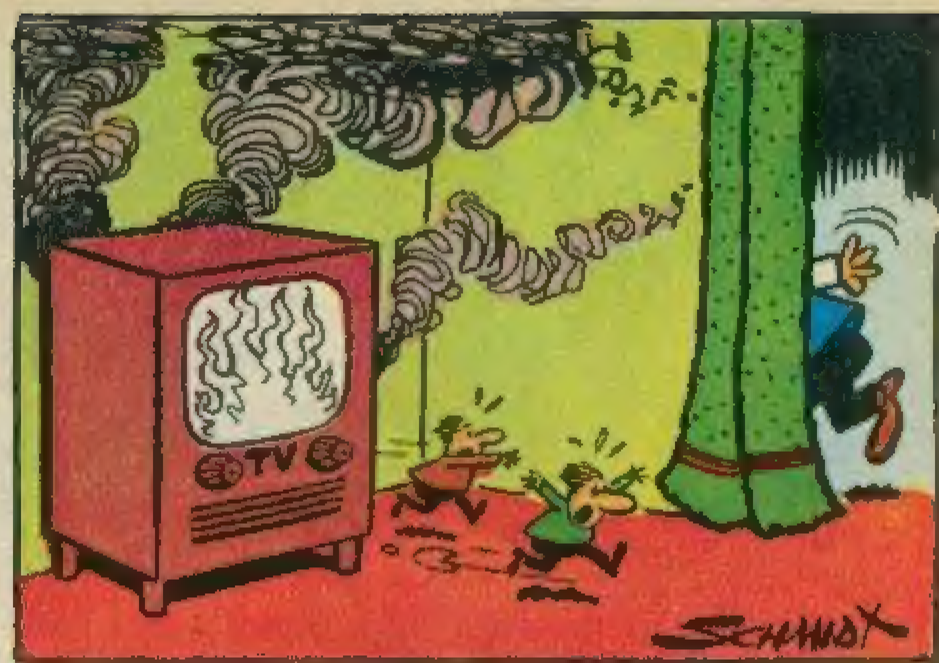
Nr. 43

van de Rebellenclub

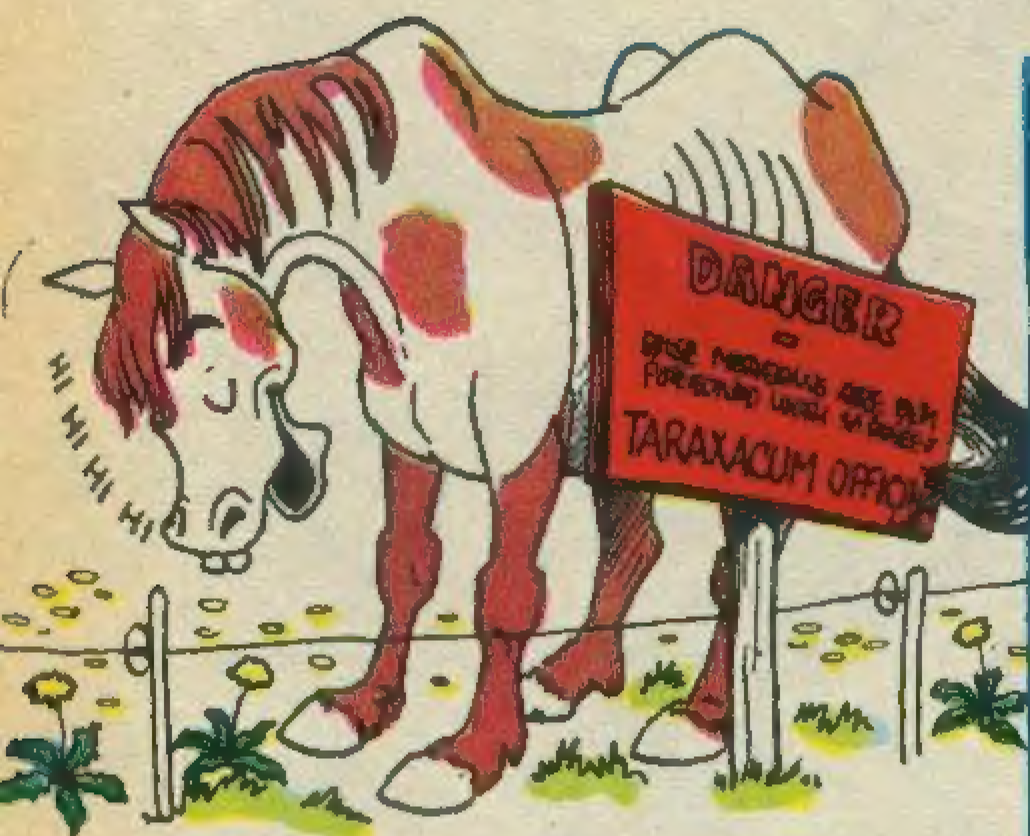

VAN ALLES WAT

„Ik geloof dat ik weet waar je je kauwgom gelaten hebt!"

BIJ DE VOORPLAAT

In ons spannende avontuur van DE MAN VAN STAAL heeft Archie een geduchte tegenstander tegenover zich. Maar Archie kennende hebben we het volste vertrouwen dat hij het ook met deze Gus wel zal klaren. Hoe het allemaal toegaat, kun je op bladzijde 27 e.v. zien.

Raar maar waar

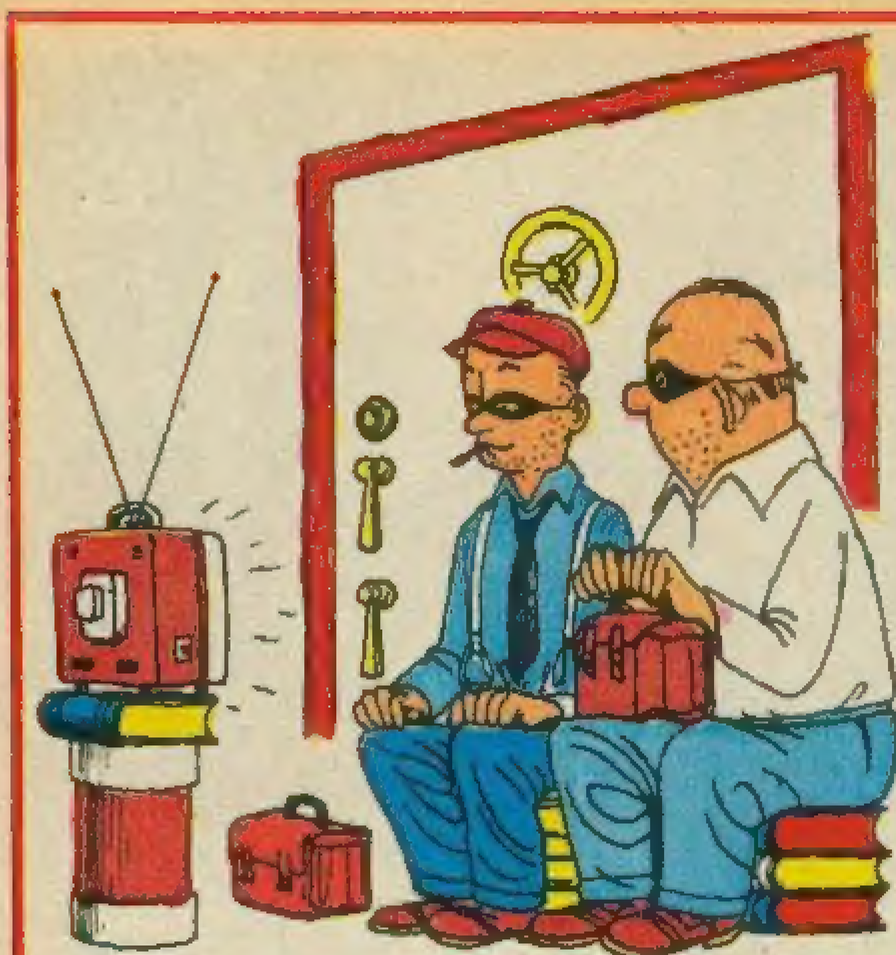
PAARDEMOP

Een Engelse boer die er schoon genoeg van had dat toeristen en dagjesmensen alsmaar over zijn landerijen liepen en er zelfs op picknickten en kampeerden, zon op afdoende maatregelen en kreeg een lumineus idee. Hij plaatste een bord met het opschrift: *GEVAAR! Deze velden zijn besmet met TARAXACUM OFFICINALE!* Vanaf dat ogenblik dorst niemand meer de grond te betreden en de boer had zijn doel bereikt. Niemand wist kennelijk dat *taraxacum officinale* de mooie naam voor *paardebloem is!*

ONS NIEUWE VERVOLGVERHAAL

De schatten van de farao heet het nieuwe vervolgverhaal, dat we voor jullie hebben uitgekozen. Zoals je aan het woord farao kunt zien, speelt het lang geleden en ver weg, namelijk in het oude Egypte. Bijna 3500 jaar geleden woonden daar de jongens Kamosi en Baki en het meisje Neferoe. Kamosi trok van het dorp Boebastis naar de hoofdstad Thebe. Hij ondernam deze tocht per boot en stelde zich heel wat voor van zijn vakantie in Thebe bij zijn broer Raneb. Maar wat er allemaal ging gebeuren, dat had hij nooit kunnen vermoeden. Kamosi, Baki en Neferoe leefden tijdens de achttiende dynastie; in Egypte regeerde toen een vrouwelijke farao, Hatsjepsoet. Ook zij vervult een belangrijke rol in dit verhaal. Verder zul je merken dat de goden in die tijd ook een voorname plaats innamen. Iedere stad had zijn eigen godheid. De god van Thebe, Amon, was de koning der goden. En Bastet, de god van Boebastis, had de gedaante van een kat aangenomen. Een kat, of liever gezegd een klein poesje, is er de oorzaak van dat Kamosi bij zijn speurtocht naar de berovers van de graftombe van farao Tothmes hulp krijgt van Baki en Neferoe. Hoe dat allemaal in zijn werk gaat, zul je de komende wintermaanden zelf kunnen lezen. Op bladzijde 18 begint de eerste aflevering.

ZWARTKIJKERS

Twee mannen moesten in Parijs voor de rechter verschijnen op beschuldiging van diefstal. Ze beweerden onmogelijk de daders te kunnen zijn, omdat ze op het tijdstip van het misdrijf naar de televisie hadden zitten kijken. Ten bewijze daarvan vertelden ze de rechter de complete inhoud van de TV-film die op dat uur was uitgezonden. Naderhand bleek dat allemaal keurig te kloppen, maar toch werden de mannen veroordeeld; de twee slimmerds hadden namelijk een draagbaar televisietoestel mee naar hun „werk" genomen.

VOLGENDE WEEK...

. . . brengen we een bezoek aan het nieuwe Schiphol, de luchthaven waar andere landen jaloers op zijn!

VISSEN OP EEN VOETBALVELD

Het mag een vreemd idee lijken dat zeehengelaars hun lijntje uitwerpen op een voetbalveld waar kilometers in de omtrek geen spat water te bekennen valt. En toch gebeurt het en wel in Engeland, op de grens van de graafschappen Surrey en Berkshire. Een club van zeehengelaars, de *Camberley and District Sea Angling Club*, trekt regelmatig naar het plaatselijke voetbalveld, waar de leden zich oefenen in het uitgooien van de lijn, wat voor een zeehengelaar een uiterst belangrijke handeling is. Dat al het geoefen niet voor niets is, bewijst het feit dat de club van Camberley behoort tot de tien beste hengelsportverenigingen van Engeland

ZEILEN

Ik vind SJORS een steengoed blad. Vooral sinds „Van alles wat" erbij is gekomen. Het blad is op slag verbeterd. Alleen staat er nooit wat over *zeilen* in.

Susan Klamer, Rijswijk

Dank je voor de complimenten, Susan. Het onderwerp zeilen staat op ons programma, maar we willen liever wachten tot het zeilseizoen weer aanbreekt.

RIDDERVERHAAL

Ik vind dat er een ridderverhaal in SJORS moet komen te staan.

Hans Hooghuis, Rotterdam

Komt. Alleen even geduld, want we moeten er ruimte voor hebben.

GEEN PROVO'S

Sjors, ik snap niet waarom je van die slappe, slijmerige brieven in je blad plaatst van lui die schrijven over minder beat en geen provo's. Ik vind dat grote onzin. Iedereen mag weten dat ik stem voor beatgroepen en provo's. Wil je asjeblieft deze brief plaatsen, dan weten die anderen tenminste dat er ook lezers zijn die er anders over denken. En laat ze niet meer over iets schrijven waar ze geen verstand van hebben!

Annemarie Garst, Mariënberg

ADA HELEMAAL

Sjors, zou je eens een foto van Ada Kok willen plaatsen? Maar dan helemaal!

Bob Keehnen, Den Haag

Ada gaat hierbij, Bob, en zoals je ziet ten voeten uit!

VLAGGEN

Ik vind SJORS een geweldig blad. Alleen ontbreken de vlaggen. Kunt u er niet een blad vol plaatsen?

Ellie v.d. Broek, Terschuur

Dat lijkt ons een ondoenlijke zaak, Ellie. Er zijn namelijk zo ontzettend veel vlaggen, dat we minstens één complete Sjors nodig zouden hebben om een beetje overzicht te geven. Veel beter kun je je eens een vlaggenboek aanschaffen.

STONES-ADRES

Kunt u mij het correspondentieadres van de Rolling Stones geven, want ik ben een Stones-fan.

Rini Noordermeer, Rotterdam

Probeer het eens op Postbus 63, Rotterdam.

RUZIE

De leukste verhalen in Sjors vind ik Billie Turf en de Man van Staal. Ik zou graag willen dat er een plaat van de Monkees in kwam te staan. Ik zit in spanning te wachten op de volgende Sjors. En als hij komt, zullen we thuis wel weer ruzie krijgen.

Joop Nauta, Eindhoven

Wat de Monkees betreft: heb je nummer 21 gemist? En om ruzie te voorkomen zou je wekelijks een lijstje kunnen maken wie hem het eerst mag lezen. Of twee Sjorsen kopen. . .

MOEDER TURF

Waarom is Billie Turfs moeder nooit in het verhaal! Billie roept, als hij klappen krijgt, heel vaak: „Help! Moeder!"

Yolanda Sengers, Sint-Michielsgestel

Geen idee, Yolanda. We zullen het de tekenaar eens vragen, als we hem tegenkomen.

SPREUK VAN DE WEEK

Oost west, *Sjors* best!

Anneke v. Overmeeren, Beverwijk

SABRA EEN ROBUUSTE AUTO

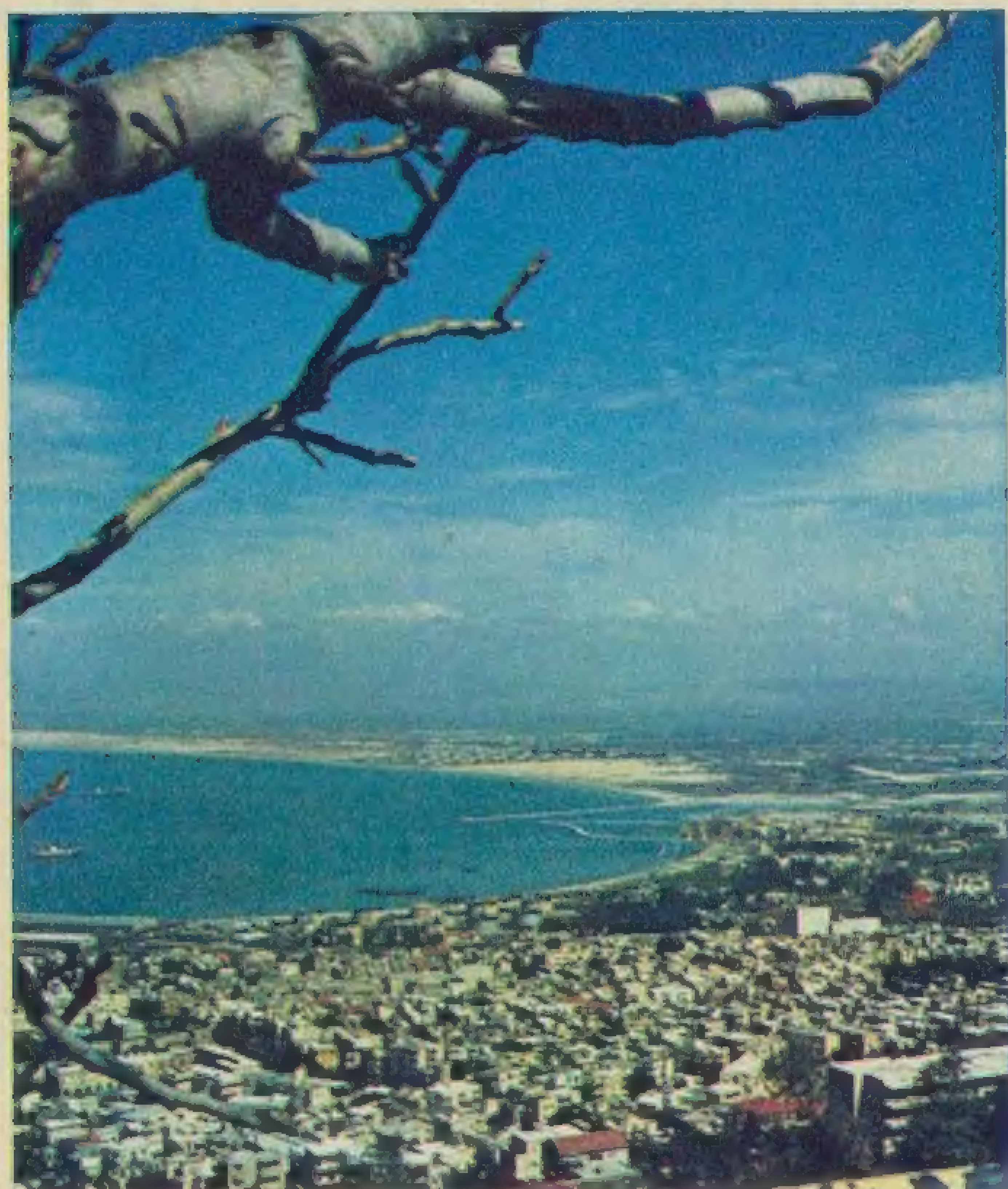

Tussen de vele buitenlandse auto's die in Nederland worden geïmporteerd, is dit najaar een nieuweling opgedoken. In de eerste helft van de maand september kwamen de eerste exemplaren in de Rotterdamse haven aan, vanwaar ze werden overgebracht naar de importeur in Breda. En als je dit nummer van SJORS in de bus krijgt, rijden de eerste vertegenwoordigers van dit nieuwe automerk al over onze wegen. De nieuweling waar we het over hebben is de SABRA, een wagen afkomstig uit Israël en gefabriceerd door Autocars Company Ltd. in Haifa. Door de Bredase importeur is met deze fabriek een contract afgesloten voor de levering van dit merk. Het gaat hierbij zowel om personenwagens als om bestelwagens. De Sabra is in Nederland nu ook weer geen totale onbekende, want een paar jaar geleden heeft een Amsterdamse importeur al geprobeerd de wagen hier te introduceren, wat toen niet gelukt is.

Het opvallende aan deze Sabra is dat hij is uitgerust met een carrosserie van polyester, versterkt met glasvezel. Een paar van de belangrijkste gegevens: het motorvermogen bedraagt 51,7 pk, de cilinderinhoud

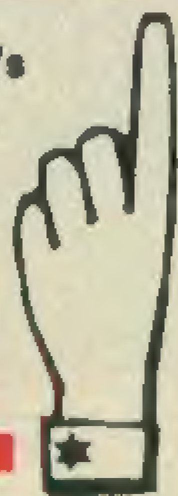

Haifa, de havenstad in Israël, waar de Sabra-auto's gefabriceerd worden.

UIT ISRAËL

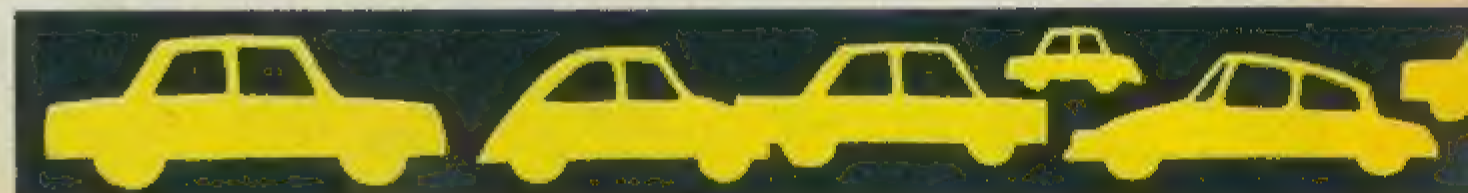

1147 cc. De motor wordt met water gekoeld. De wagen, die een topsnelheid heeft van rond de honderdvijfendertig kilometer per uur (kruissnelheid honderddertig), heeft een draaicirkel van 9,7 meter. De Sabra heeft hydraulische remmen, schijfremmen op de voorwielen, trommelremmen op de achterwielen. Het benzineverbruik bedraagt ongeveer één op dertien. De Sabra Luxe 12/50 wordt geleverd in drie uitvoeringen: vierdeurs, tweedeurs en bestel.

Toen de eerste wagens in Breda gearriveerd waren zijn wij van de redactie er een kijkje gaan nemen en onze huisfotograaf heeft zijn best gedaan om de Sabra zo duidelijk mogelijk op de film vast te leggen. Het resultaat van zijn werk zie je op deze bladzijden. Onze algemene indruk van de Sabra kan in een paar woorden worden samengevat: het is een sterke, robuuste auto, die goed is afgewerkt en ruim aandoet.

Wist je overigens dat het woord *sabra* betekent: hij of zij die in het land geboren is en dat daarmee diegenen onder de Israëli's worden aangeduid die binnen de grenzen van de staat Israël zijn geboren en niet vanuit andere landen geïmmigreerd zijn?

Tribunzio EN

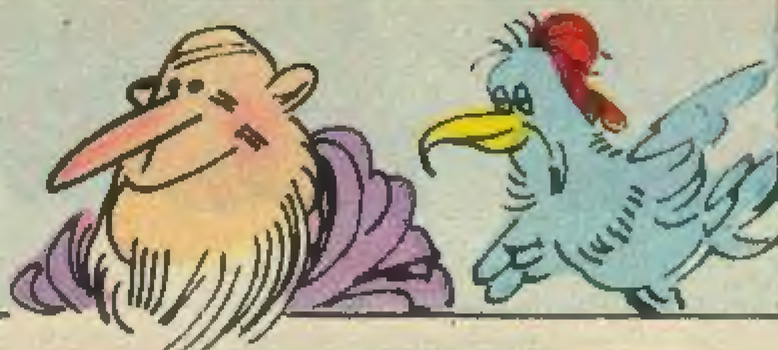

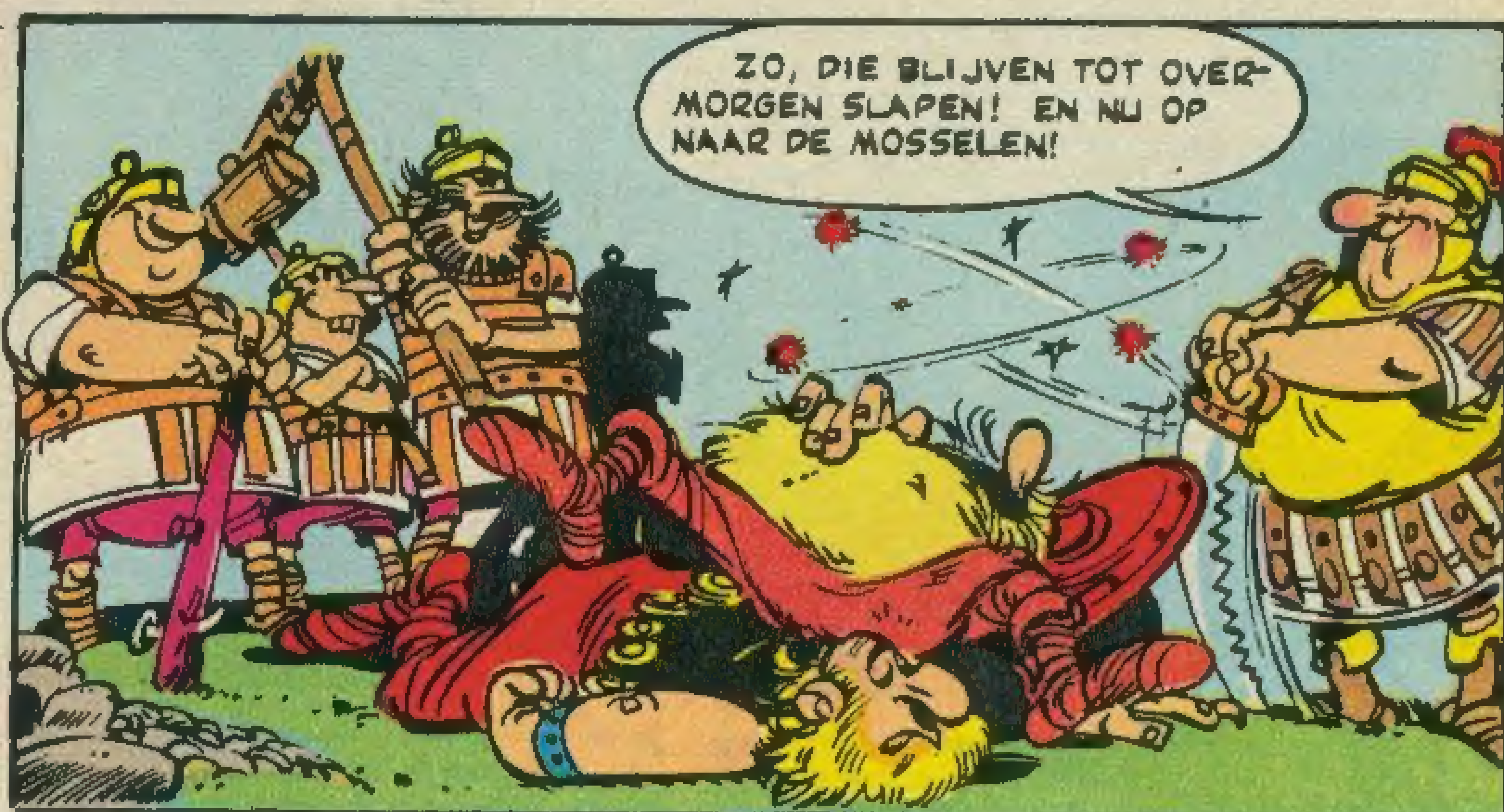

ZIJN MANNEN

Dokter Clemento Esculapus heeft koning Bragavonta van zijn kiespijn verlost. . .

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

LANCE IS DOOR MIDDEL VAN EEN WONDERLIJK APPARAAT IN DE VERRE TOEKOMST TERECHTGEKOMEN. BIJ DE STAD PARSA VALLEN ZIJN METGEZELLEN, SIMONE EN DE BANNELING TOWI, IN HANDEN VAN SOLDATEN DIE BIJ DE GROTE MUITERIJ DE MACHT OVERGENOMEN HEBBEN.

NEE, HET MEISJE MAG NOG NIET TERUG NAAR DE TWINTIGSTE EEUW! DE QUARKS ZULLEN HAAR DAN OPSPOREN. IK KEN HUN TRIFUUN KRACHTVELD EN HUN COÖRDINATEN. DAAROM. . .

DOORLOPEN!

34

HALT!

DE JONGEN WEET MISSCHIEN IETS DAT BELANGRIJK KAN ZIJN. LAAT HEM SPREKEN.

DANK U, COMMANDANT. IK KAN NIET LANGER ZWIJGEN, HOEWEL IK WEET DAT MISSCHIEN VEEL ONSCHULDIGE MENSEN IN ERNSTIGE MOEILIJKHEDEN KUNNEN KOMEN DOOR MIJN VERKLARING. BENT U DE WETTIGE VERTEGENWOORDIGER VAN DE WERELDREGERING?

IK DULD GEEN BRUTALITEITEN, KNAAP! IK WEET DAT JIJ DE ZOON BENT VAN TOWICLON, DE VORIGE PRESIDENT VAN DE HOGE RAAD. DAAROM KRIJG JE NOG EENMAAL DE GELEGENHEID TE SPREKEN.

ALSJEBLIEFT VOORZICHTIG, TOWI.

BEGREPEN, COMMANDANT. TOEN MIJN VADER TIJDENS DE GALACTISCHE BESPREKINGEN OP DE PLANEET DARBOLD GEVANGEN WERD GEZET, BESLOOT MEN MIJ TE VERBANNEN NAAR HET EILAND PANTRILA. TIJDENS MIJN VERBLIJF OP PANTRILA MOCHT IK MET EEN DIM-COM NAAR HET VERLEDEN VAN HET EILAND KIJKEN, MAAR IK DEED OOK IETS DAT NIET MOCHT. SOMS KEEK IK NAAR VERDER AFGELEGEN GEBIEDEN.

JE HEBT JE NIET AAN DE VOORSCHRIFTEN GEHOUDEN. DAT IS AL EEN REDEN OM JE NAAR DE STRAFKOLONIE OP TRON TE STUREN.

U HEEFT GELIJK, MAAR ALS IK ME AAN HET VERBOD GEHOUDEN HAD, WAS IK ER NOOIT IN GESLAAGD DE GEHEIME ONDERZEESE BASIS VAN DE QUARKS TE ONTDEKKEN.

WAT? DIE KNAAP BEWEERT, DAT HIJ DE SCHUILPLAATS VAN DIE SCHURKACHTIGE RUIMTEROVERS WEET. IEDEREEN ZOEKT DAAR AL JARENLANG NAAR!

JOUW MEDEDELING KAN BELANGRIJK ZIJN. IN HET WETENSCHAPPELIJK CENTRUM ZULLEN WE ALLES ONMIDDELLIJK CONTROLEREN.

DANK U, COMMANDANT. NA EINDELOOS GEZOEK HEB IK ONTDEKT WAAR DE QUARKS IN DE VIERDE DIMENSIE VERDWENEN ZIJN. HET MEISJE WAS HUN GEVANGENE EN LOOPT DAAROM GEVAAR OPNIEUW IN HUN HANDEN TE VALLEN ALS ZIJ NU TERUGGESTUURD WORDT.

LATER. . .

JE REIS NAAR DE STRAFKOLONIE OP TRON WORDT NOG EVEN UITGESTELD. JULLIE REIZEN SAMEN MET DE LIJNRAKET NAAR HET CONTINENT NIMMORAC. DAAR WORDEN JULLIE AFGEHAALD EN NAAR HET WETENSCHAPPELIJK CENTRUM GEBRACHT! EN DENK ERAAN, ONTSNAPPING UIT DEZE LIJNRAKET IS UITGESLOTEN.

ENKELE OGENBLIKKEN LATER SUIST DE LIJNRAKET MET DUIZELINGWEKKENDE SNELHEID DOOR EEN ONDERAARDS GANGENSTELSEL, RICHTING NIMMORAC.

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

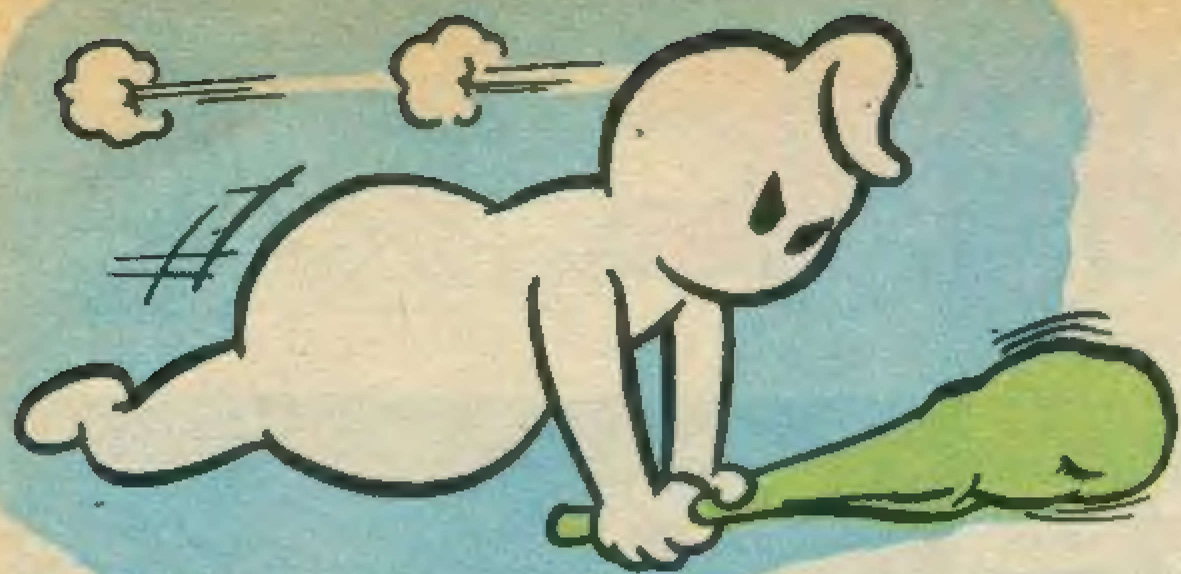

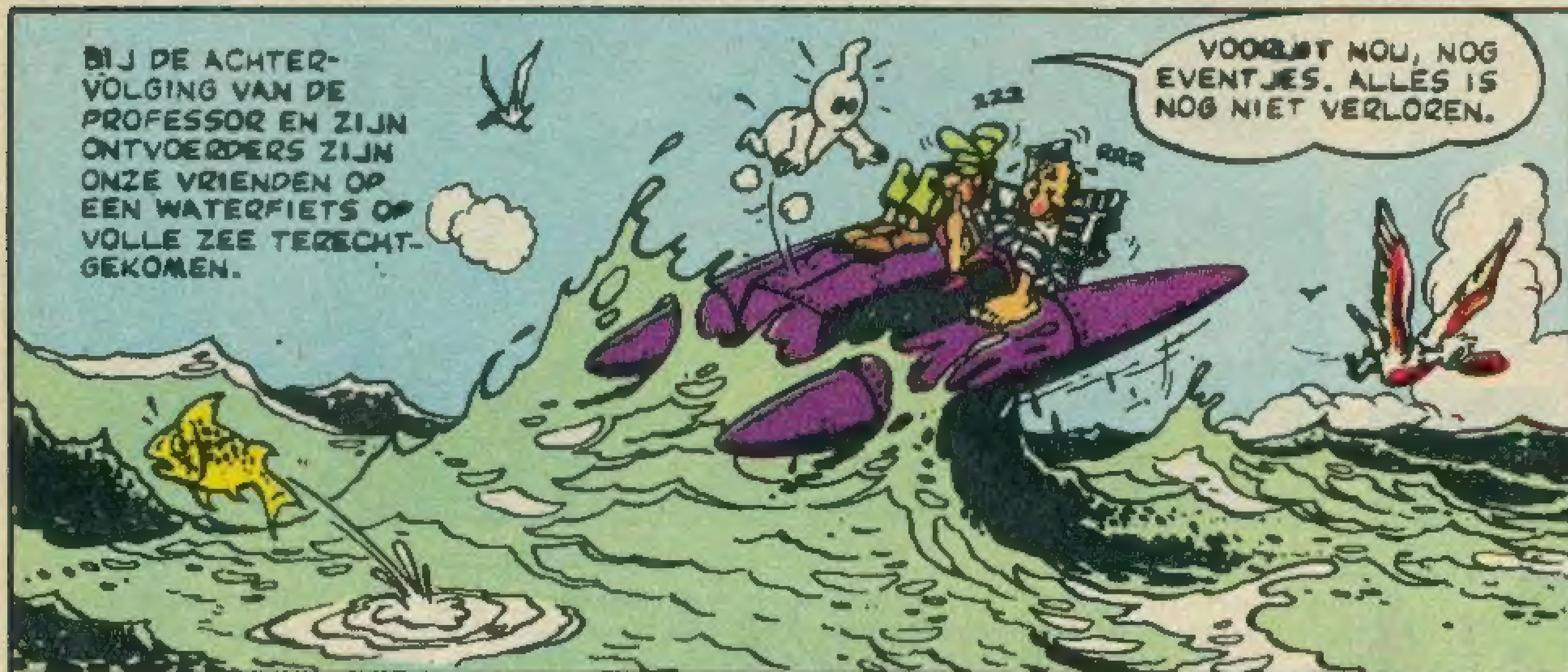

EN EVEN LATER. . .

HANDHAAF DEZE HOOGTE. DAAR IS DE RAKET. *VERNIETIGINGSSTRAAL IN WERKING!*

ARTHUR

BIJ DE ACHTERVOLGING VAN DE PROFESSOR EN ZIJN ONTVOERDERS ZIJN ONZE VRIENDEN OP EEN WATERFIETS OP VOLLE ZEE TERECHTGEKOMEN.
VOORUIT NOU, NOG EVENTJES. ALLES IS NOG NIET VERLOREN.

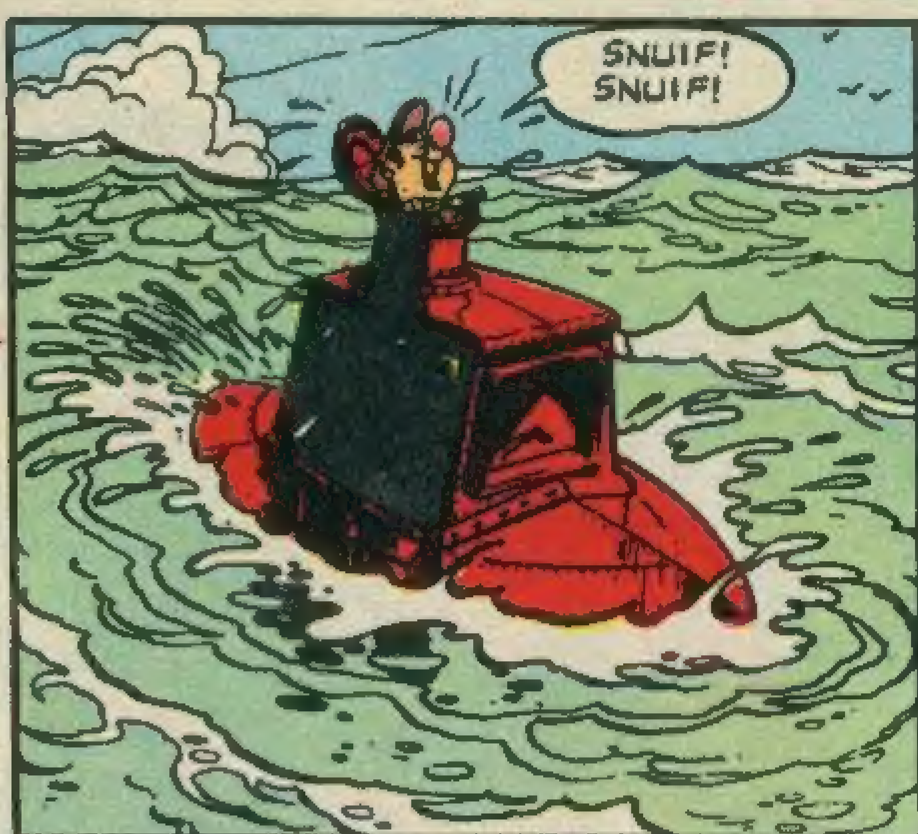

ZE ZULLEN ZO DADELIJK WEL BOVEN WATER KOMEN. ZE MOETEN WEL EENS. DACHTEN JULLIE NIET?
HMM'M

DERTIEN GRADEN WEST, TWAALF, ELF, TIEN. NOG WAT NAAR STUURBOORD, MAAR DENK OM DIE KWALLEN...

WAARDE PROFESSOR, ALS MIJN BEREKENINGEN GOED ZIJN, IS ONZE ONDERZEESE REIS TEN EINDE.
IK ZAL BLIJ ZIJN ALS IK DIT STUK OUD ROEST KAN VERLATEN.

OVER EEN MINUUT ZAL ONZE LUCHTVOORRAAD OP ZIJN. HET WORDT DE HOOGSTE TIJD OM OP TE STIJGEN.

?

SNUIF! SNUIF!

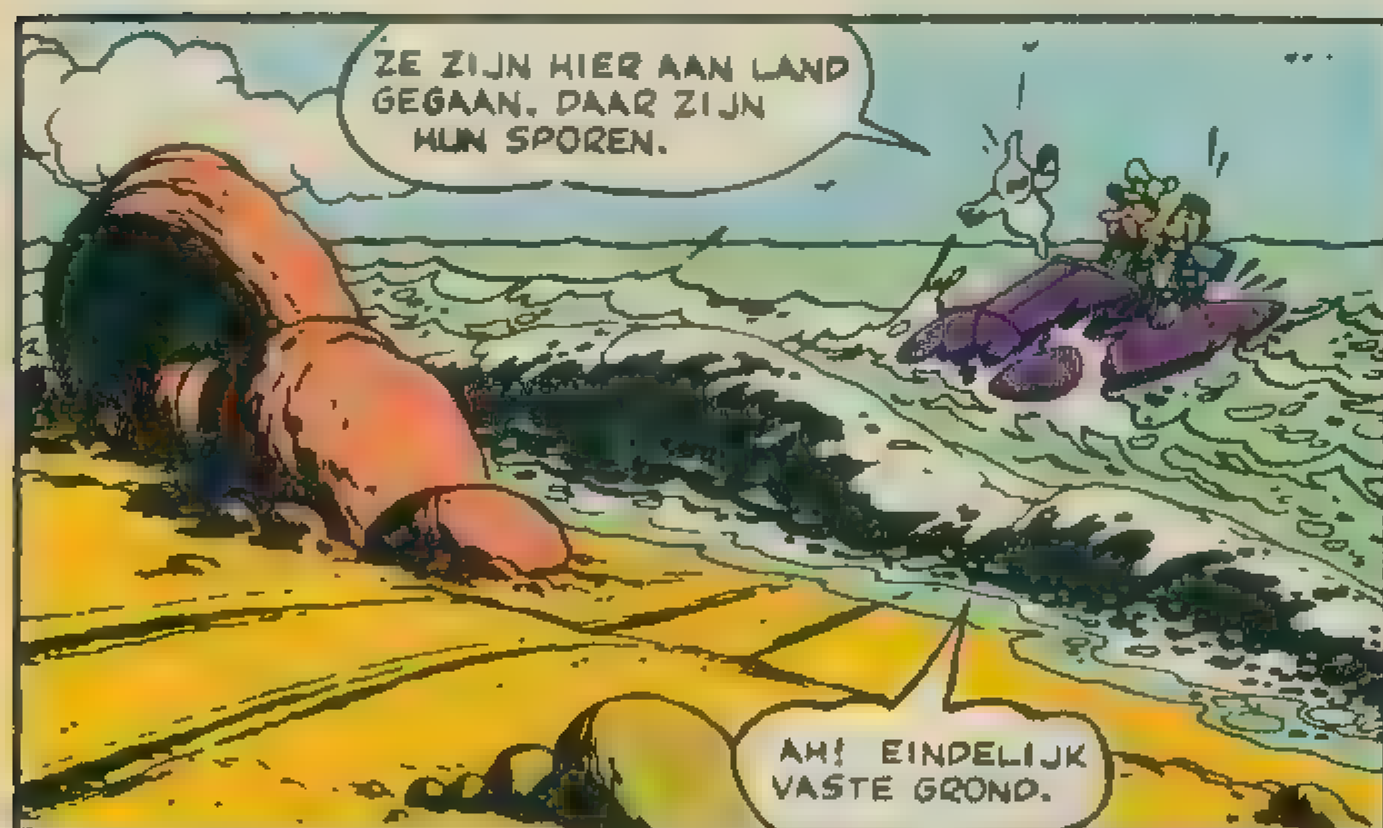

DAAR GAAN ZE!
WAAR? IK ZIE NIETS.
HET ZAL WEL. IK KAN MIJN OGEN NIET OPEN KRIJGEN.

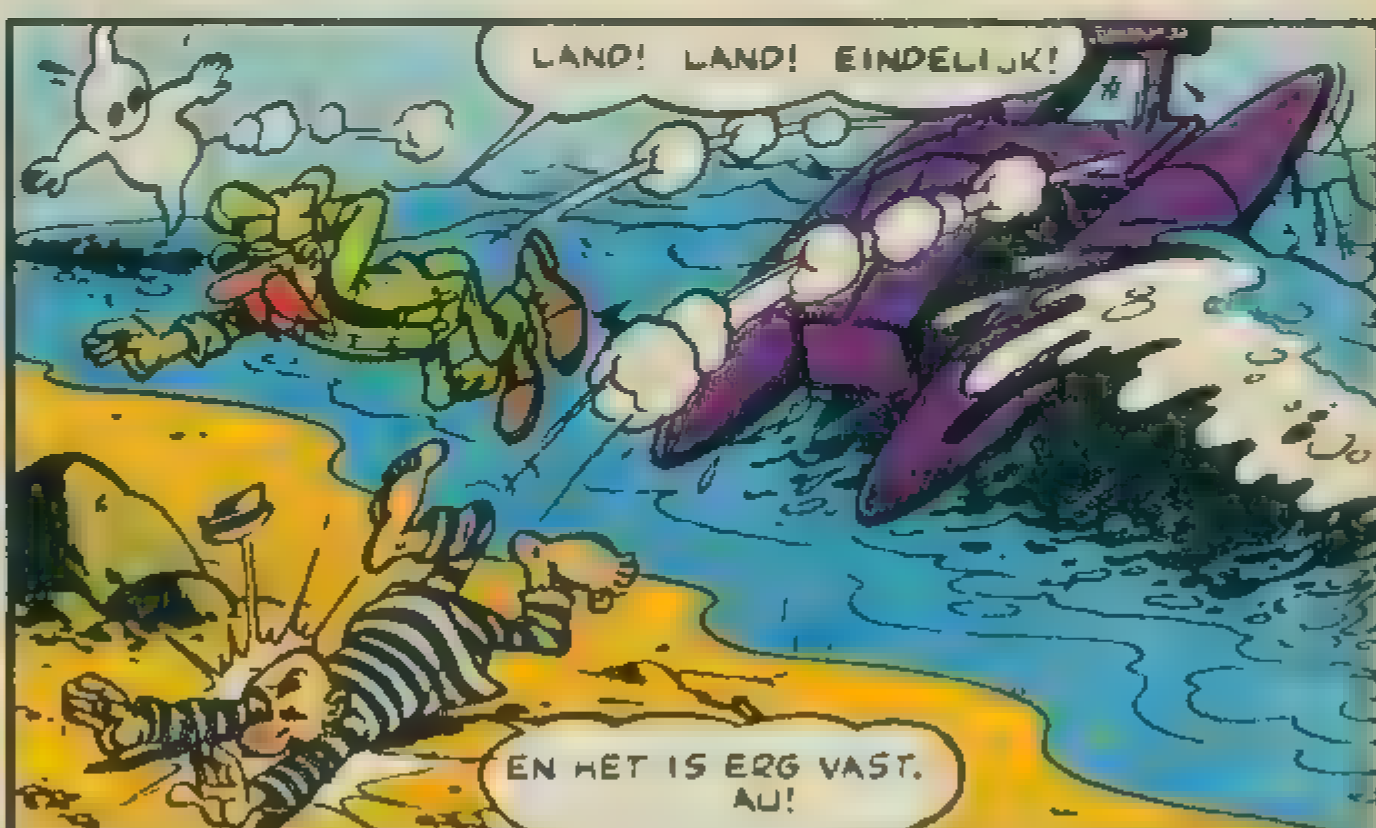

ZE VAREN NAAR EEN EILAND. GEK, DAT HAD IK NOG HELEMAAL NIET GEZIEN..
HET ZAL WEL EEN LUCHTSPIEGELING ZIJN.

PFFF'T
KIJK DAN ZELF! KOM, JONGENS, NOG EVENTJES. ZE KUNNEN ONS NU NIET MEER ONTSNAPPEN.
ZELFS ALS WE EEN MOTOR AAN BOORD HADDEN IN PLAATS VAN PEDALEN, ZOU IK JE NOG NIET GELOVEN.
925-1

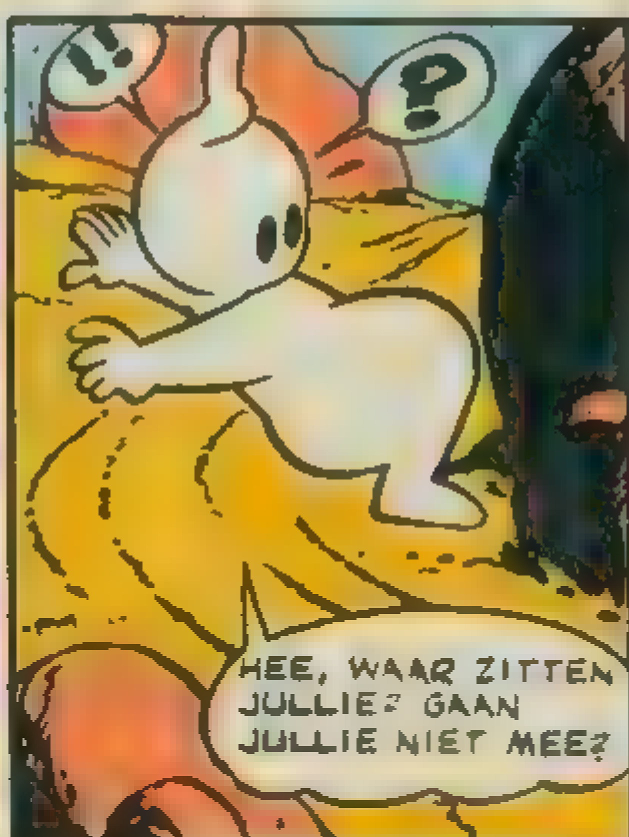
EN DE RADDRAAIERS

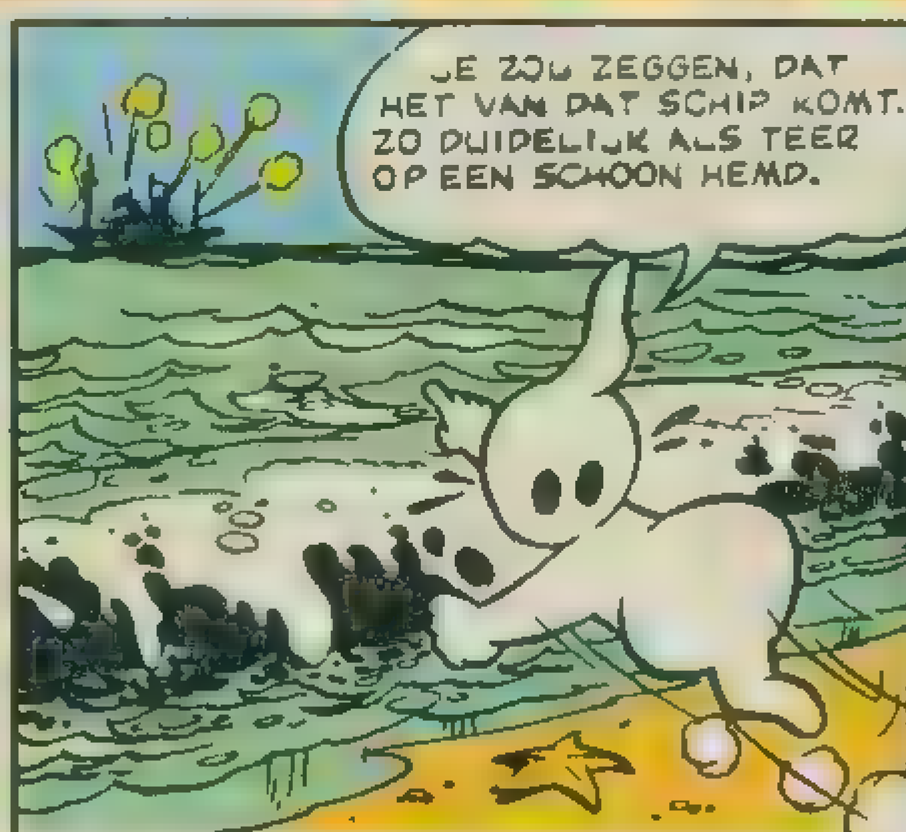

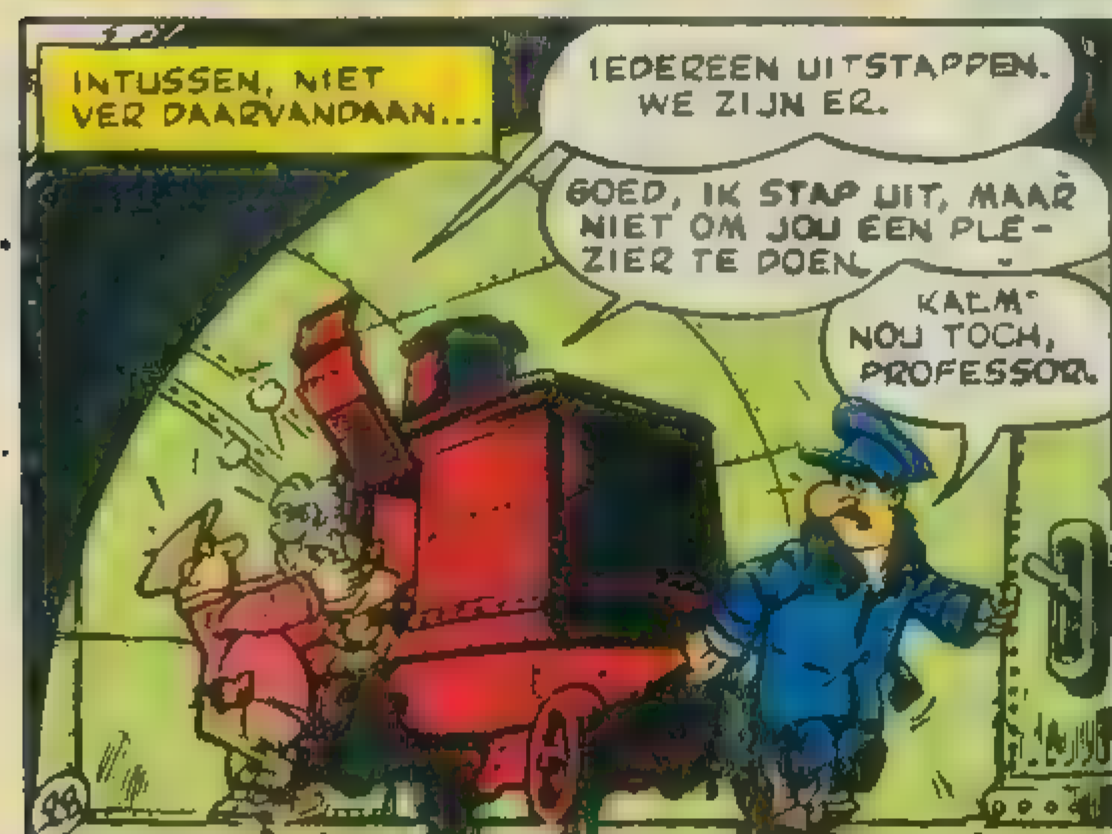

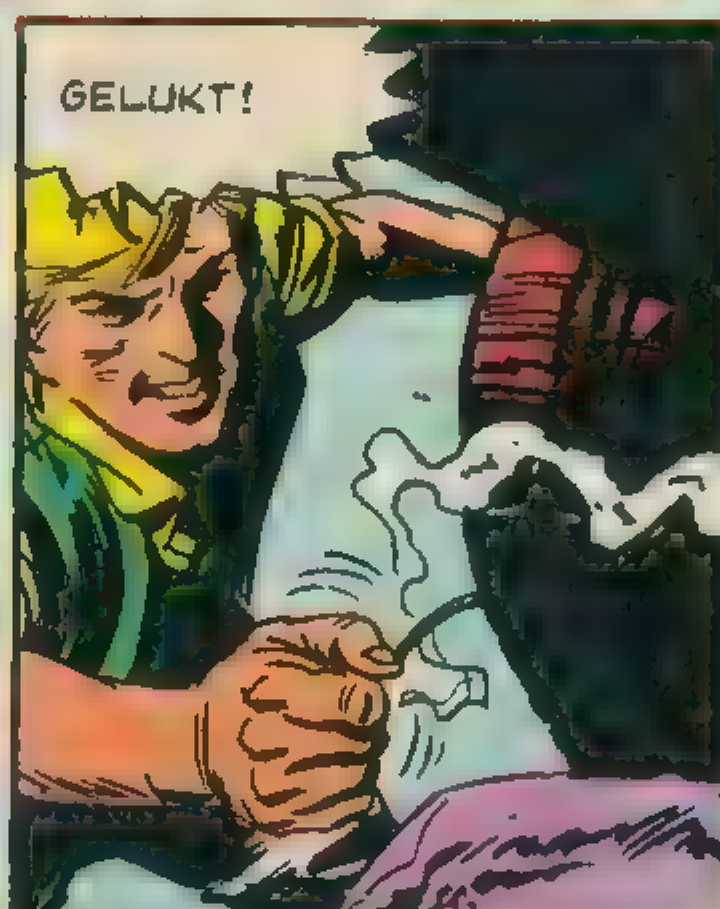

De expeditie is in groot gevaar. Op een richel in de rotswand van de Lemhipas ligt een kruitvat met aangestoken lont. Alleen Brett weet hiervan. Kan hij de lont nog op tijd doven?

BESTEMMING

ONBEKEND

IN ANDERHALF JAAR TIJD IS EEN GROOT DEEL VAN HET NOORD-WESTEN IN KAART GEBRACHT, MAAR DAN KOMT DE WINTER WEER...

Billie Turf

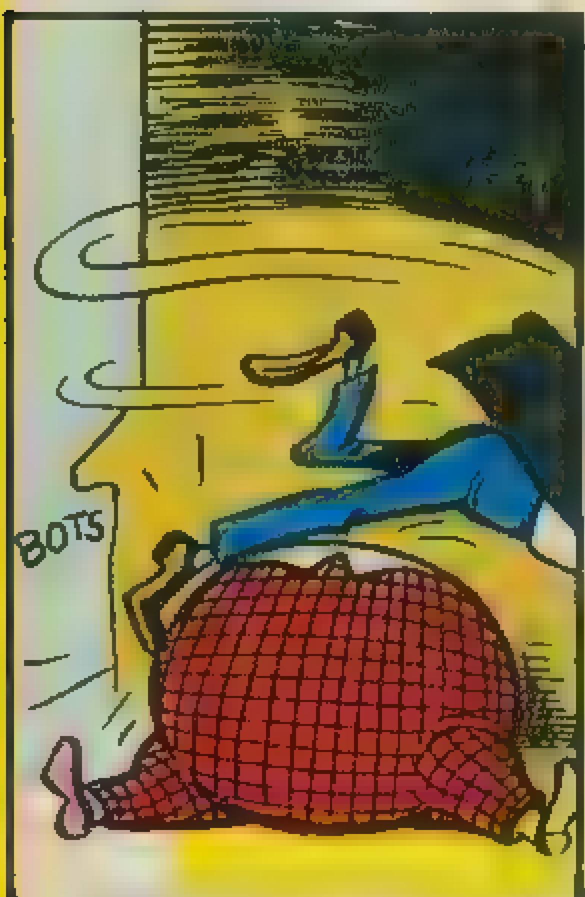
het dikste studentje ter wereld

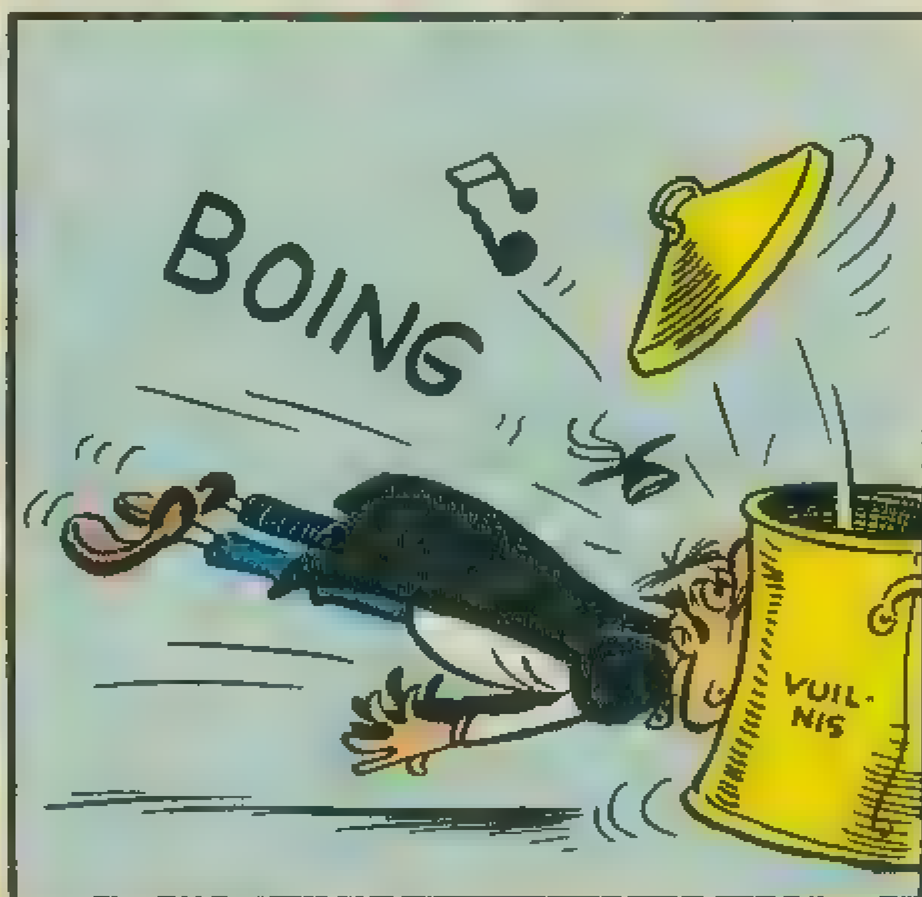
OP EEN DAG GAAT DE DIRECTEUR VOGELS BESTUDEREN. HIJ ZOEKT EEN VRIJWILLIGER OM ZIJN UITRUSTING TE DRAGEN...

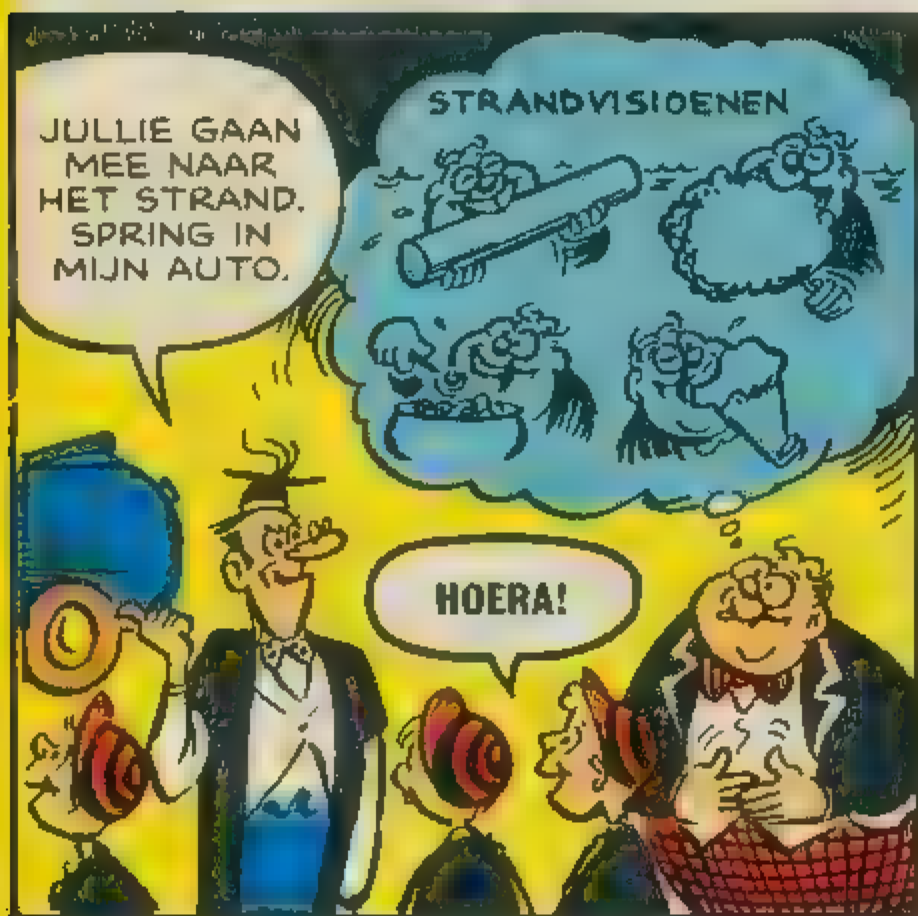

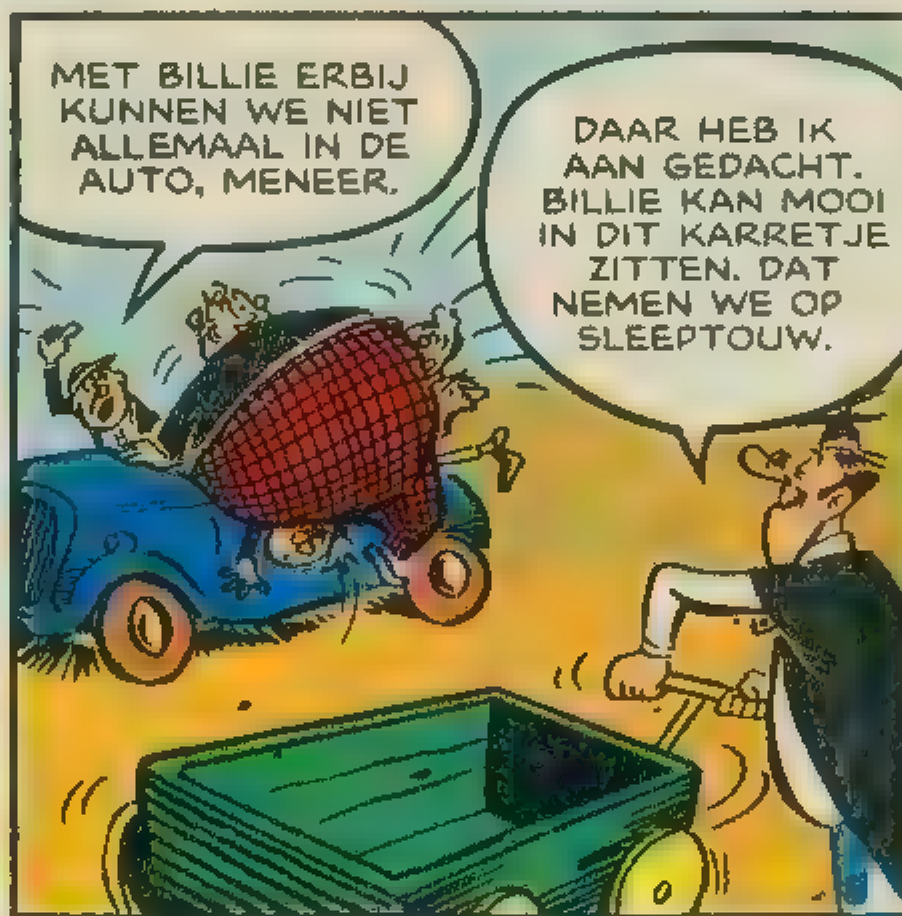

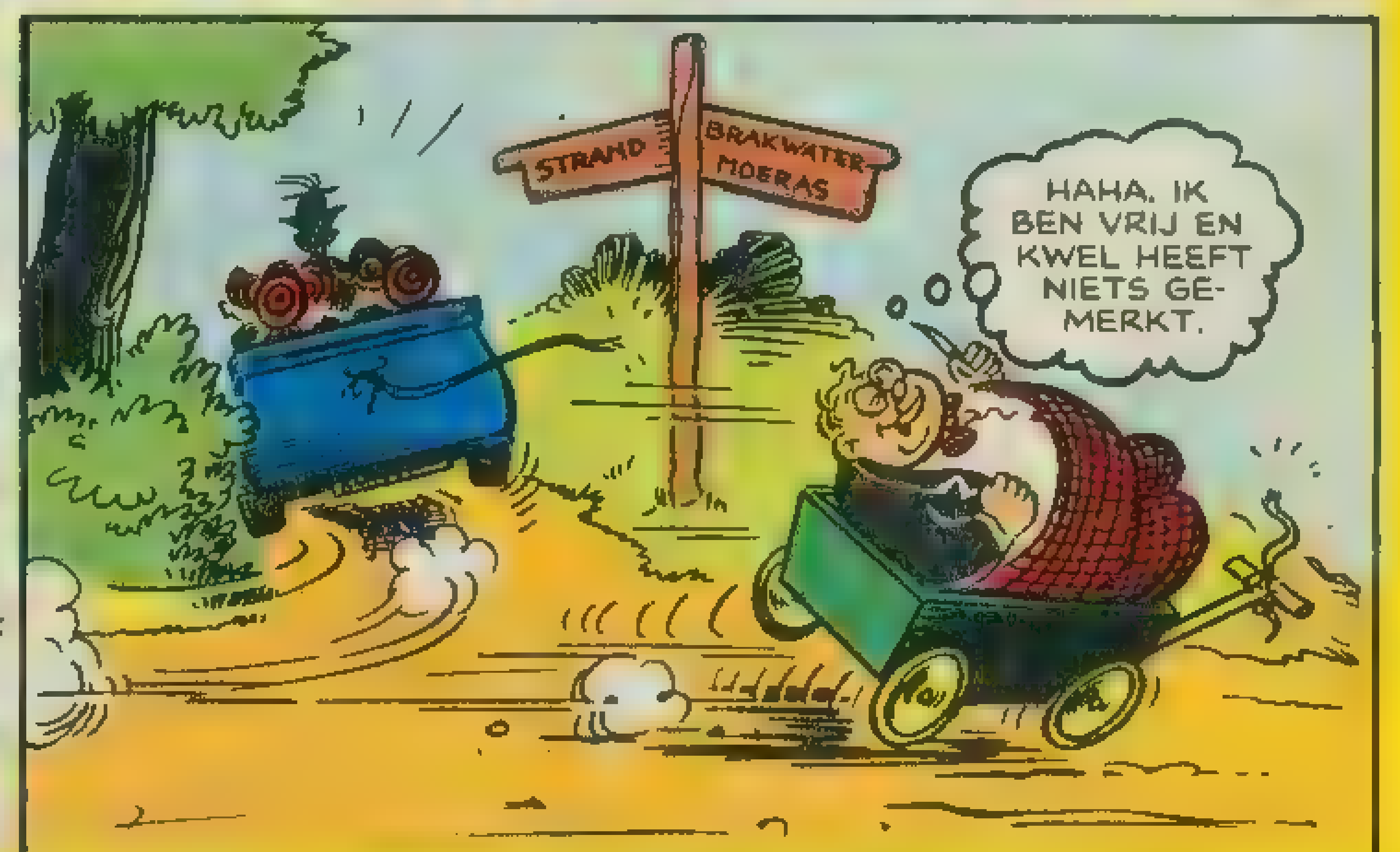

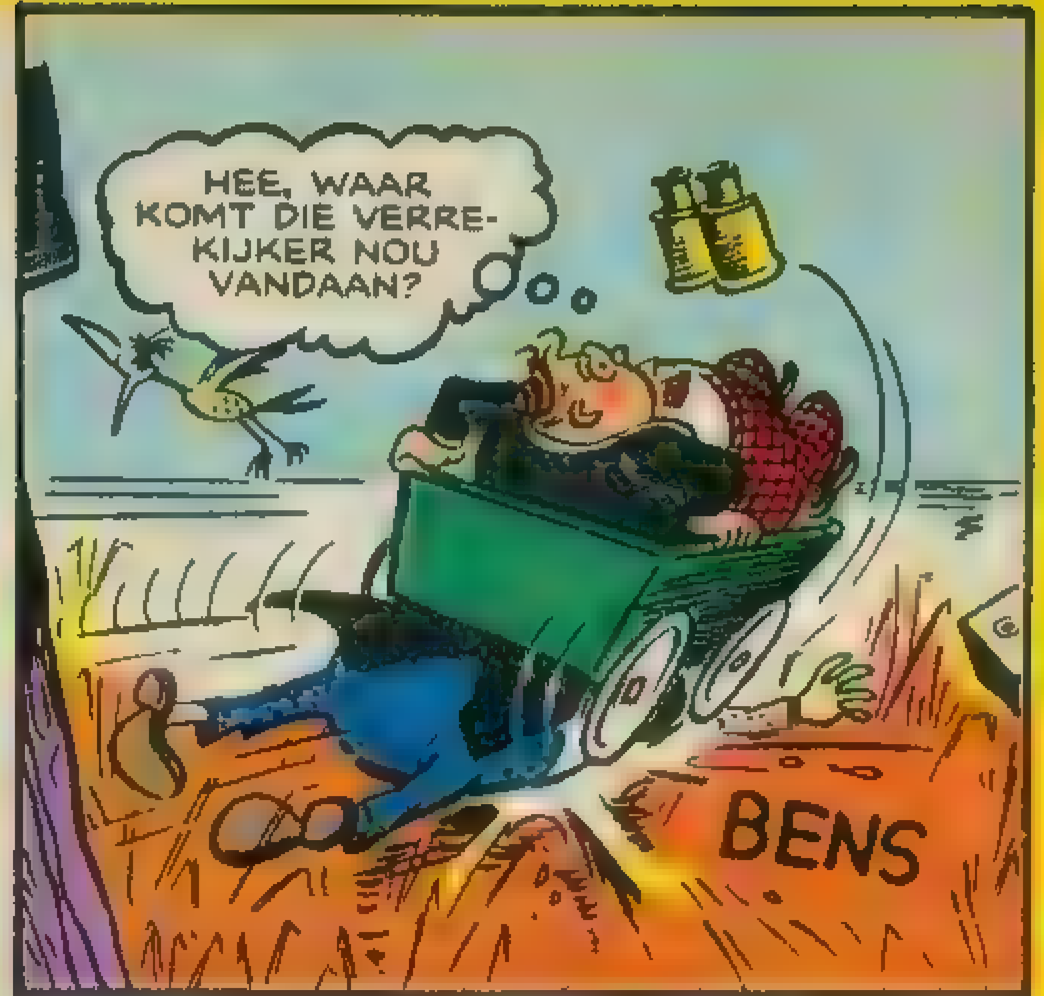

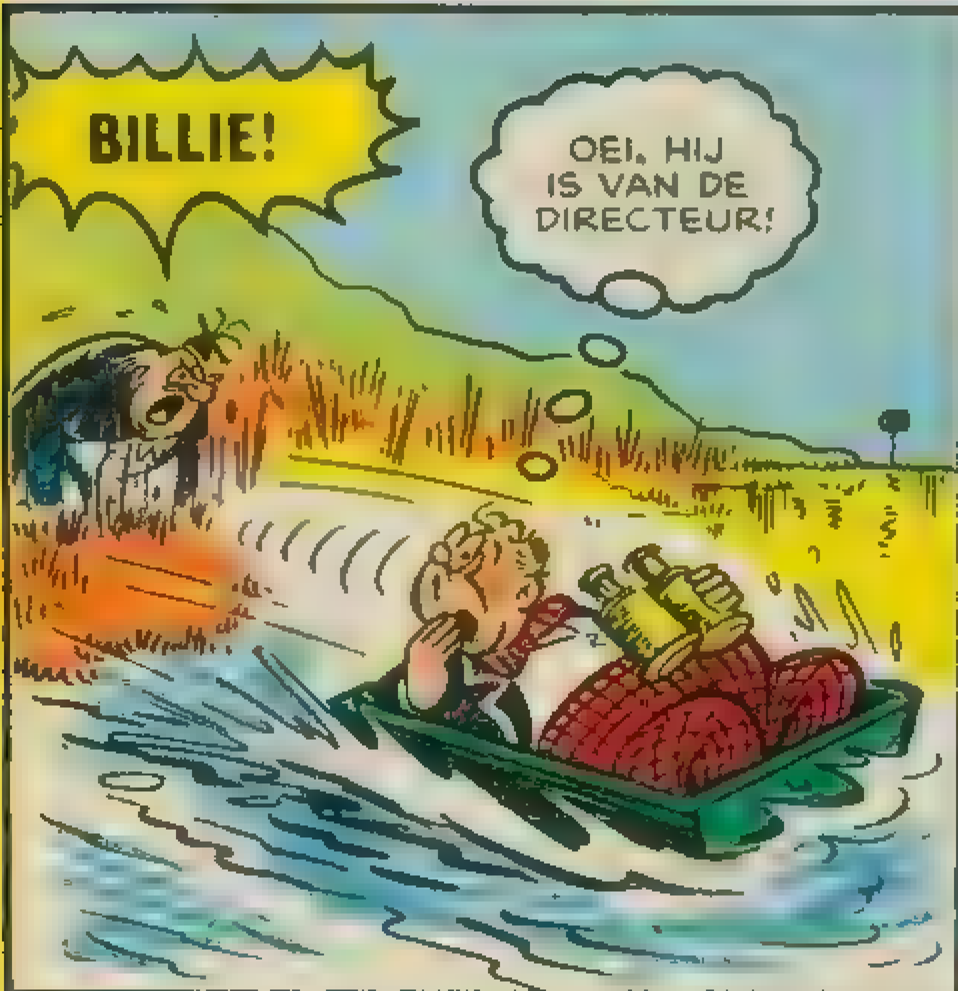

MAAR BILLIE MERKT TE LAAT, DAT HET KARRETJE OP EEN STEILE HELLING TERECHT IS GEKOMEN.
AI, GEEN REMMEN EN IK KAN ER NIET UIT!

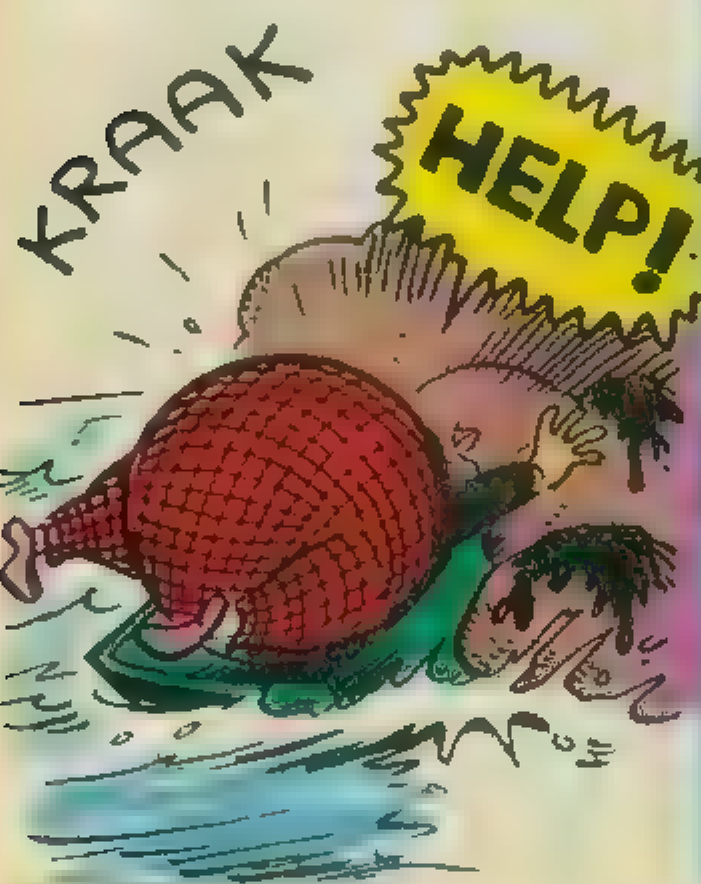

BRAKWATER-MOERAS
VOGEL-RESERVAAT
AHA, DAAR HEBBEN WE DE ZELDZAME GESPIKKELDE ROOD-KEELPLEVIER. DAAR MOET IK EEN FOTO VAN MAKEN.

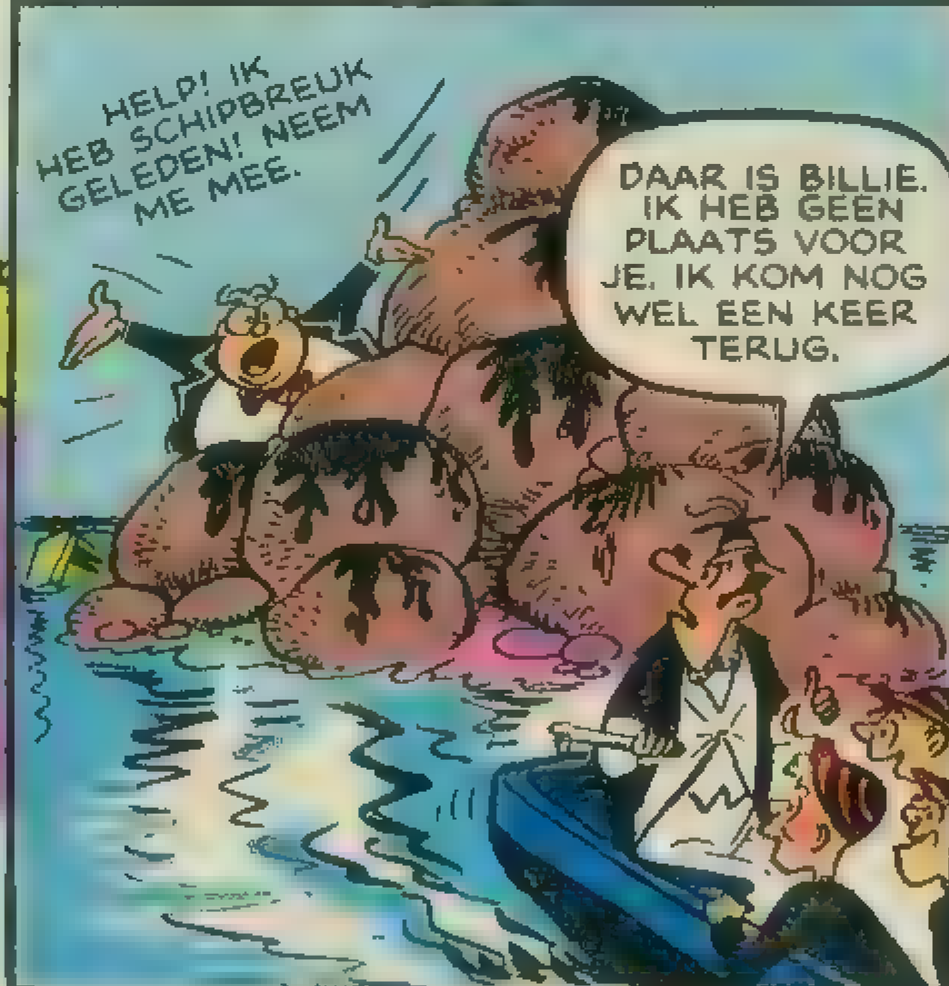

HEE, WAAR KOMT DIE VERRE-KIJKER NOU VANDAAN?
BENS

BILLIE!
OEI, HIJ IS VAN DE DIRECTEUR!

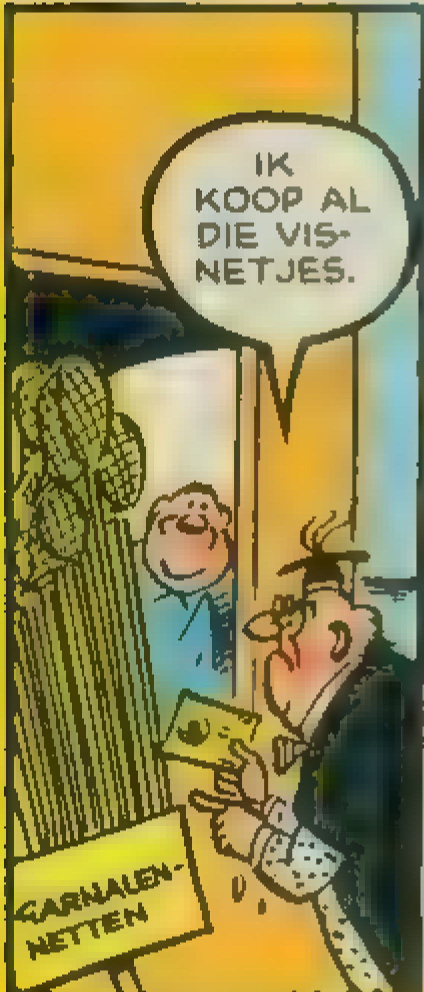

MAAR BILLIES KARRETJE KIEST HET RUIME SOP.
OPGELET! GEVAAR-LIJKE STROMINGEN
HIER BEN IK VEILIG. HIJ KRIJGT ME NOOIT.

INTUSSEN...
DIT IS HET EILANDJE, DAT IK BEDOELDE, MAAR IK ZIE DAT HIER NIETS EETBAARS TE VINDEN IS. ONS EXPERIMENT KAN DUS NIET DOORGAAN. WE VAREN TERUG NAAR HET STRAND.
HOERA!

DE STROMINGEN VOEREN BILLIE MEE NAAR HET ROTSEILAND.
KRAAK
HELP!

HELP! IK HEB SCHIPBREUK GELEDEN! NEEM ME MEE.
DAAR IS BILLIE. IK HEB GEEN PLAATS VOOR JE. IK KOM NOG WEL EEN KEER TERUG.

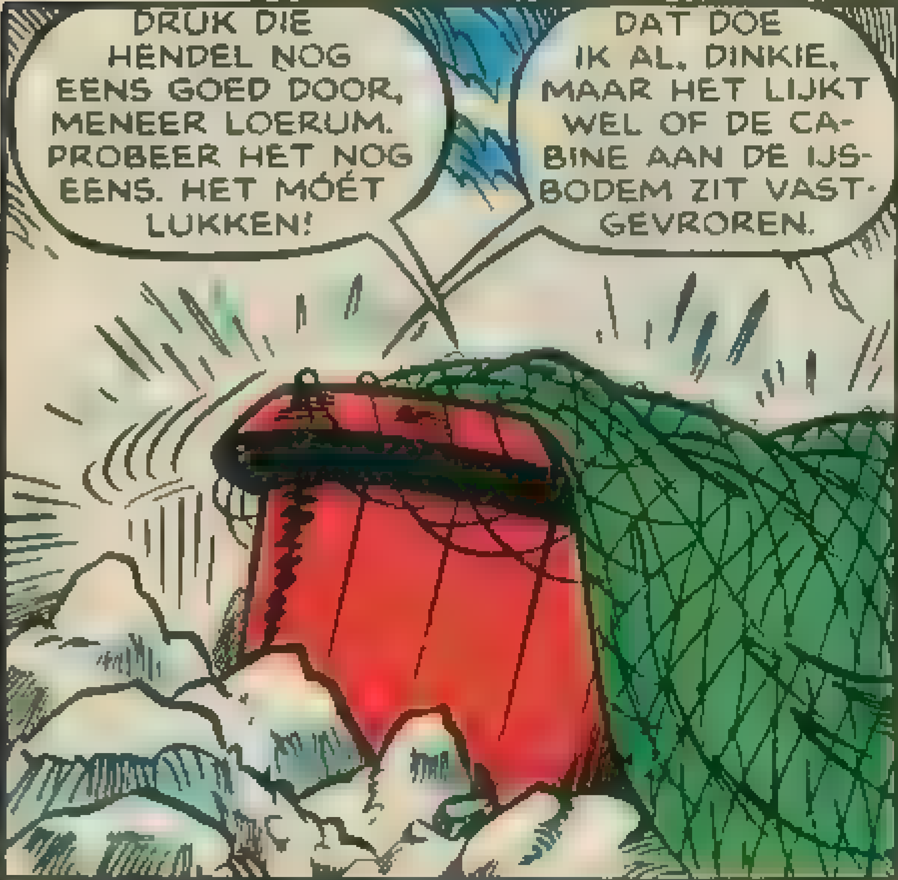

LUNAPARK EN WINKELCENTRUM
VERMAKEN JULLIE JE HIER MAAR. IK GA BILLIE OP-HALEN.
IK GA MET JE MEE, KWEL, MAAR IK MOET EERST NOG IETS KOPEN.

IK KOOP AL DIE VIS-NETJES.
GARNALEN-NETTEN

MAAR BILLIE ZIET ALLES DOOR DE VERREKIJKER.
HEE, HIJ HAALT ALLE NETJES ERAF.
IK HEB ALLEEN DE STOKKEN NODIG.

TOCH MOET HIJ HIER ERGENS ZITTEN.
ALS IK NU MAAR GEEN GELUID MAAK, ZULLEN ZE DENKEN DAT IK EEN ROTSBLOK BEN EN WEGGAAN.

DINKIE DOOR CAROL VOGES

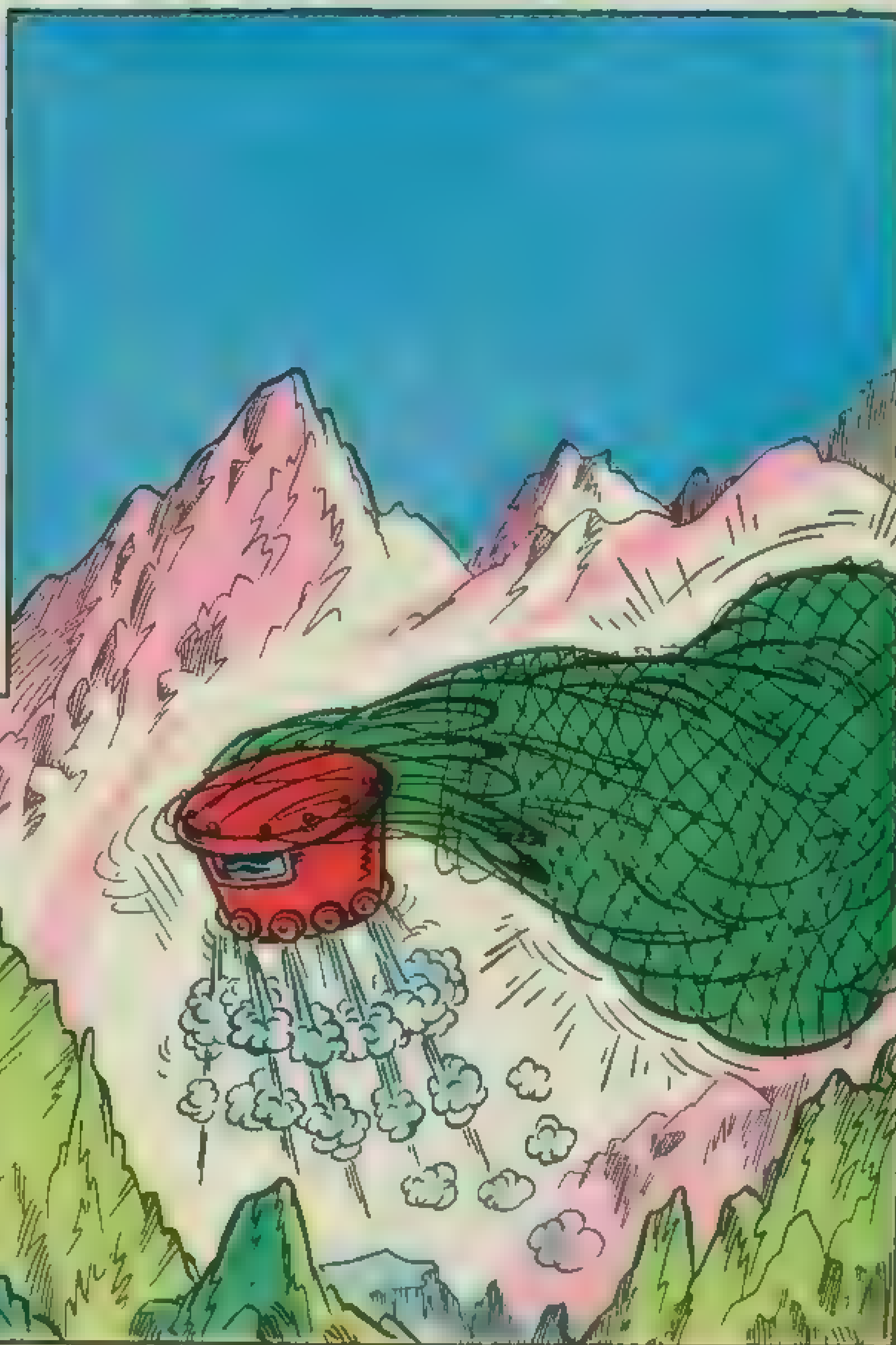

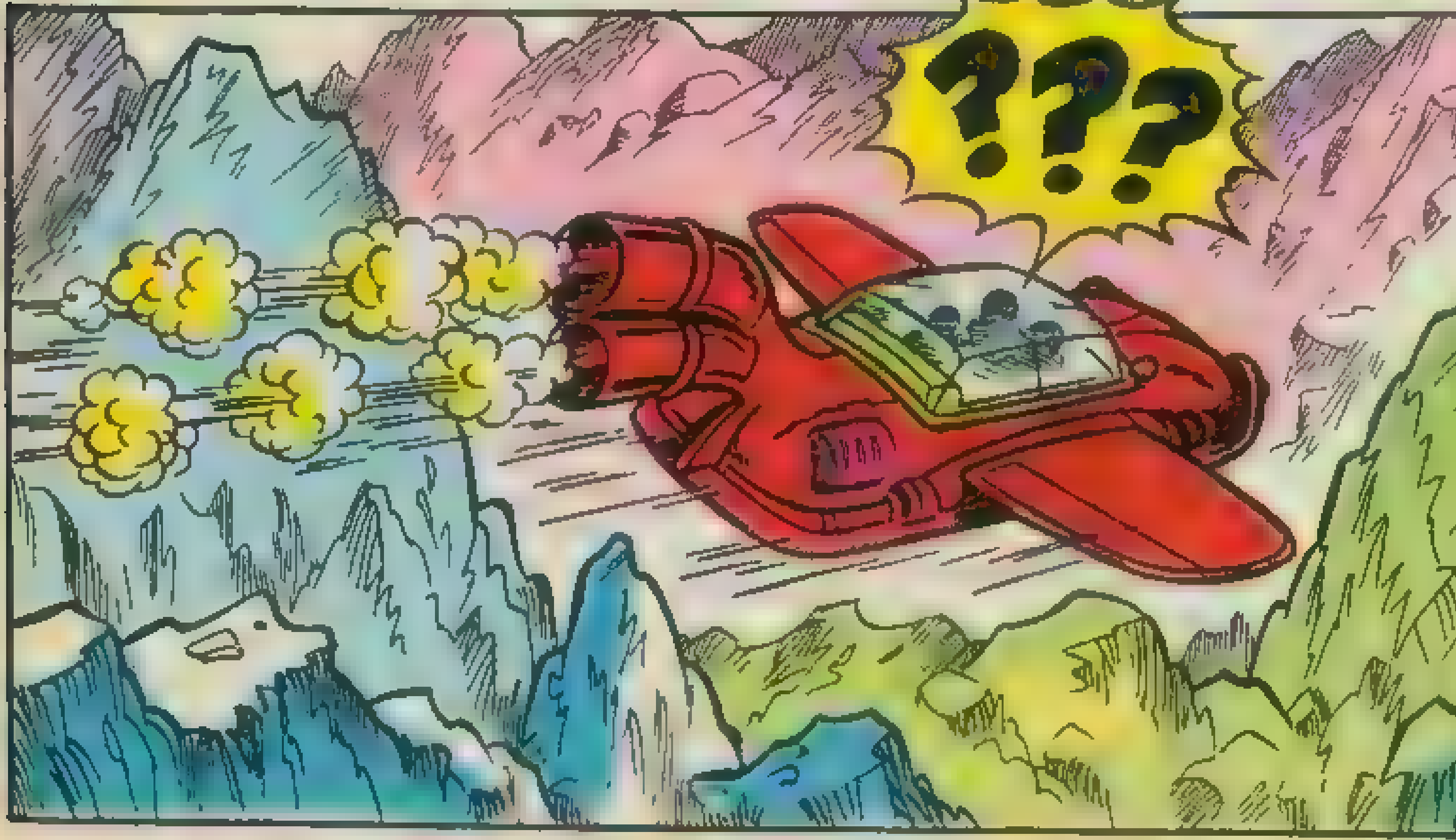

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Verschuifpuzzel

```
        KLOEK
    WOERD
          HAVIK
            AREND
          EIBER
```

De verborgen vogelnaam is: KRAAI.

Kruiswoordpuzzel

```
PST  KIP  LSK
ATOOM SLOOM
LOL   A   BOA
 E  ADRES  R
LL  L  K  A TD
E  ETC  UTS  U
IR  Y  E  E  ST
 E  DONAR  K
MIK   T   RUN
AMICE  RUINE
PST  SPA  AKS
```

Spreekwoordpuzzel

Het spreekwoord luidt:
EEN VLIEGENDE KRAAI VINDT ALTIJD WAT. Het was verborgen in de tweede en vierde kolom.

Visitekaartje

BOUWMEESTER

Vergelijking

KNEVEL = SNOR

IJ-puzzel

```
IJSBEER
RIJTUIG
VLIJTIG
GETIJDE
BERLIJN
REDERIJ
```

Verwisselpuzzel

1 PEKEL
2 KRUIT
3 SLAAG
4 KOPER
5 KROES
6 KAPEL
7 STIER
8 GRAAN
9 LEGER

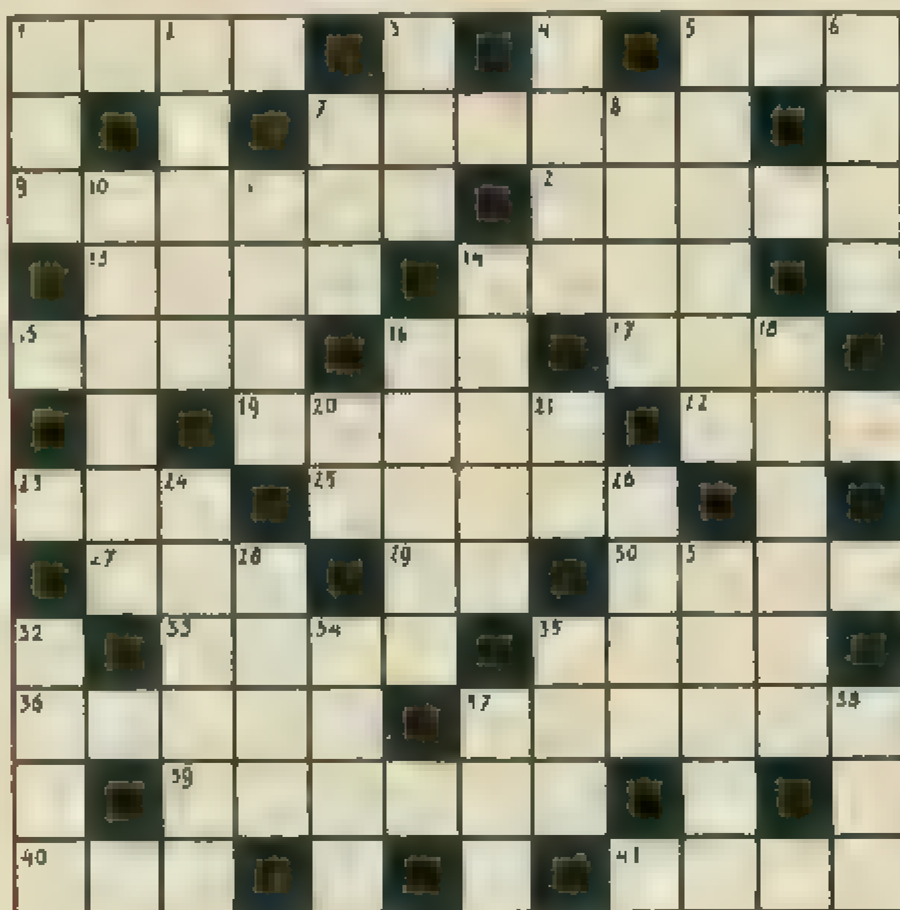
De schuin gedrukte letters vormen van boven naar beneden het woord KRAKELING.

Invulraadsel

1 VADER
2 KOREN
3 STORM
4 ZOMER
5 SNERT
6 ADDER
7 TRAAN
8 TOREN
9 VLIEG
10 PASEN

Op de derde rij van boven naar beneden lees je het woord: DROMEDARIS.

KRUISWOORDRAADSEL

Horizontaal:

1 Bezitting, eigendom
5 Iemand die in Ierland geboren is
7 Verzuchting, uitroep van spijt
9 Schulpvormige, geborduurde rand
12 Het verschil tussen bruto- en nettogewicht
13 Gast die ten eten is gevraagd
14 Meisjesnaam
15 Eer bewijzen
16 Senior (afk.)
17 Naaldboom
19 Meestal op een paal voorkomende afbeelding van een dier (bij o.a. de Indianen)
22 Deel van de mond
23 Gegist druivesap
25 Rede van een predikant
27 Steenblok
29 Verbrandingsrest
30 Groot ongeluk
33 Hetzelfde, dito
35 Oeverdam, loswal
36 Krijgsmacht
37 Fototoestel
39 Gelijk
40 Kookgerei
41 Deel van een boom

Verticaal:

1 Inham achter een landtong
2 Vestingstad
3 Schrijfgerei
4 Winst, voordeel
5 Bekend land in het Midden-Oosten
6 Venster
7 Gazen raamscherm
8 Karakter
10 Rechtschapen, betrouwbaar
11 Linnen huisje
14 Angst
16 Stijf rechtop
18 Nooit
20 Voorzetsel
21 Vorm van mij
24 Overhellen
26 Metalen haakje met twee puntige uiteinden
28 Denkbeeld
31 Volgeling, leerling
32 Doodlopende steeg
34 Nadien
35 Wagen
37 Klein, karig gemeubileerd vertrek
38 Behoeftig

De schatten van de farao

door Janet Neavles
illustraties R. v. Giffen

Oorspronkelijke titel: *The mystery of the Pharaoh's treasure*, uitgave J. B. Lippincott, New York

„Ik zie het liggen," schreeuwde Kamosi, „ik zie Thebe liggen!"

HOOFDSTUK I

DE JONGEN UIT BOEBASTIS

„Ik zie het liggen," schreeuwde Kamosi, „ik zie Thebe liggen!" Gespannen keek de jongen over het modderige water van de Nijl naar de witte stad, die glinsterend afstak tegen de donkere schaduwen van de bergen, die zich op de achtergrond verhieven. Zijn hart begon wild te kloppen van opwinding, toen hij zich naar de grijze, oude kapitein van de boot keerde.

„Zullen we er al gauw zijn, Inyotef?"

Inyotef haalde zijn schouders op. „Wel gauw," antwoordde hij onbewogen. Maar toen de zeeman neerkeek op de opgewonden jongen, verscheen er op zijn gezicht ook iets van de blijdschap die van Kamosi afstraalde. „We zullen er zeker zijn voordat het peil van de waterklok veranderd is," voegde hij er glimlachend aan toe.

„Maar het lijkt zo langzaam te gaan!" Kamosi's stem schoot hoog uit van opwinding. Hij keek hoe de boot langzaam maar zeker vorderde door het modderige water. Hij zou het liefst hun aankomst aan de kade wat willen bespoedigen. „We kunnen toch zeker wel wat vlugger?"

„We komen er heus wel," antwoordde Inyotef kalm. Er verscheen een twinkeling in zijn ogen toen hij eraan toevoegde: „Thebe ligt er al een behoorlijk tijdje en het lijkt me niet waarschijnlijk dat het zal verdwijnen voordat wij aankomen."

„Ha, dat weet ik ook wel," antwoordde de jongen met een plotselinge lach. „Het gaat er alleen maar om dat ik haast niet meer kan wachten."

„Dat Amon je bezoek zegene en dat hij alles aan je verwachtingen laat beantwoorden," zei Inyotef zacht. De oude kapitein trok even een ernstig gezicht. „Denk erom, Kamosi, over achttien dagen zal mijn schip weer in Thebe zijn. Vergeet dan niet naar me toe te komen voor je terugreis naar huis."

Kamosi grinnikte. Uit zijn donkere ogen sprak duidelijk zijn dankbaarheid. „Maakt u zich maar niet ongerust, Inyotef, ik zal er zijn. En ik dank u hartelijk dat ik de reis met u heb mogen maken. Deze hele reis is iets geweest dat ik nooit zal vergeten."

Het was inderdaad een tocht geweest om altijd aan terug te denken. Kamosi's gedachten dwaalden af naar de negen dagen die achter hen lagen. Eerst het afscheid van zijn familie in Boebastis en het aan boord komen op Inyotefs boot voor zijn eerste reis alleen. De vriendelijke kapitein had Kamosi's moeder verzekerd dat hij zo goed op de jongen zou letten alsof het zijn eigen zoon was. Dan de opwinding van het vertrek, de sensatie van het varen over de wijde uitgestrektheid van de Nijl, door het donkere, vruchtbare land en de moerassen van het deltagebied en langs de grote piramides van Gizeh en Saggara, die door de farao's waren gebouwd, al vele dynastieën terug. Verder voerde de tocht langs de witte muren van de oude stad Memphis. Iedere dag was er weer iets anders en opwindends te zien.

Eenmaal voorbij Memphis begon het landschap te veranderen. De vlakke moerasgronden en de zanderige stroken maakten meer en meer plaats voor lage heuvels en bergketens, totdat eindelijk de stad Thebe opdook. Opgewonden had Kamosi een eerste glimp opgevangen van de ruwe, rode rotsen.

Kamosi was verbaasd geweest toen hij het grote aantal boten zag, dat dagelijks zijn weg zocht over de rivier. De helder geschilderde plezierboten, de geteerde, lichte bootjes van de vissers, de grote koopvaarders, die koper van Sinaï vervoerden, cederhout van de Libanon, vazen en kostbaar pottenbakkerswerk uit Griekenland.

De Nijl was beslist de hoofdweg van de hele wereld! En de hele wereld scheen op weg te zijn naar Thebe, de grootste, de rijkste, de mooiste en de meest opwindende stad van heel Egypte!

Nog maar een paar minuten en dan zouden ze er zijn. En Raneb zou daar op hem wachten. Wat zou Raneb er prachtig uit zien in zijn schuttersuniform! En wat was het geweldig om achttien dagen door te brengen met die grote broer in deze opwindende stad. . .

Opeens schrok Kamosi uit zijn gepeins op door de stem van de kapitein. „Je broer komt je toch afhalen, niet?"

Kamosi knikte. „Ja, Raneb komt me halen, hoor," antwoordde hij. En toen hij verder ging, kwam er iets van trots in zijn stem. „Weet u, Inyotef, ik mag bij Raneb in de barakken logeren. Niet in één barak, maar in twee verschillende. De schutters moeten steeds wisselen, zegt Raneb. Ze moeten twee weken de graftomben bewaken in de Vallei van de koningen en dan weer twee weken het paleis van de farao. En omdat ik hier dus achttien dagen zal zijn," hij gaf Inyotef lachend een knipoogje om duidelijk te maken dat hij dit niet zou vergeten, „omdat ik hier achttien dagen zal zijn, heb ik fijn gelegenheid om allebei de kanten van de rivier te zien. En misschien, heel misschien zal ik zelfs koningin Hatsjepsoet in hoogst eigen persoon zien!"

Het vriendelijke gezicht van Inyotef keek hem begrijpend aan. „Ik hoop echt dat je haar zult zien, Kamosi. Ja, dat hoop ik oprecht. Ik zou het ook wel fijn vinden als ik een glimp op mocht vangen van de vrouwelijke farao. Ik wens haar een lang leven, voorspoed en gezondheid!" De oude kapitein keek met belangstelling naar de jongen, toen hij vervolgde: „Je bent trots op je broer, waar of niet? Nou, dat is maar goed ook. Zo hoort het, want Raneb heeft zich prachtig opgewerkt. En hij zal het nog veel verder brengen. Dat vertelde ik je vader juist vorige week, toen ik in Boebastis was. Vertel me eens, Kamosi," ging de kapitein door, „ben je van plan je broers voetstappen te drukken door ook bij het leger te gaan als je wat ouder bent?"

„Nou en of, natuurlijk!" riep de jongen uit. Hij werd zo geestdriftig bij het idee alleen al, dat hij haast niet uit zijn woorden kon komen. „Ik heb altijd schutter willen worden, zolang als ik me kan herinneren. Daarom hebben mijn vader en moeder ook het plan gemaakt dat ik naar Raneb in Thebe zou gaan, zodat ik kan zien wat het allemaal om het lijf heeft. Maar mijn besluit staat al vast, hoor. Ik weet zeker dat ik schutter wil worden."

De bruine ogen van Kamosi staarden in de verte en onbewust stak hij met een trots gebaar zijn kin in de lucht; op zijn smalle, bruine gezicht kwam een ernstige uitdrukking. „Er is werkelijk niets dat ik liever zou willen," herhaalde hij zacht, „dan schutter te worden in het leger van de farao, precies zoals Raneb."

„Wel," begon Inyotef langzaam, alsof hij de zaak ernstig overwoog, „ze zeggen dat het bij het leger heel goed is voor degenen die ervan houden. Maar het zou niks voor mij zijn. Ik houd me liever bij mijn boot en mijn oude vriend de Nijl. Als je eenmaal gewend bent op het water te leven, dan voel je je nooit meer helemaal thuis aan land. Ja, en nu we het toch over dat droge land hebben," zei hij plotseling, „dadelijk moeten we al meren en ik sta hier maar met jou te praten, alsof ik nog de hele dag voor me heb liggen. Dag, Kamosi, tot dadelijk. Voordat je weggaat, zien we elkaar nog wel." De kapitein liep vlug weg om alles in orde te maken voor de aankomst.

In die tussentijd keek Kamosi belangstellend naar de stenen werven van de stad Thebe. Een groot aantal schepen lag aan de kaden gemeerd, terwijl het op de stenen trappen en op de wallekant een gekrioel van mensen was.

Toen de boot in de richting van de kade voer, kneep Kamosi zijn ogen tot spleetjes om te zien of hij zijn broer tussen de mensenmenigte kon ontdekken. Opeens, daar zag hij hem!

Raneb stond terzijde van de menigte boven aan de trap die naar de Nijl leidde. Zijn donkere ogen zochten de boten af die op de rivier voeren.

Een golf van trots sloeg door Kamosi toen hij daar zijn broer zag in het uniform van harer majesteits schutters. Kijk eens, dacht hij bij zichzelf, hoe recht en sterk en trots hij er uit ziet!

Toen riep hij: „Raneb! Raneb! Hier ben ik!" en hij zwaaide met zijn beide armen om de aandacht van zijn broer te trekken.

Raneb hoorde het geschreeuw van zijn broertje en ja, daar zag hij hem aan boord van de boot van Inyotef. Hij grinnikte om Kamosi's enthousiasme. Hij zwaaide en haastte zich toen naar de kade, waar de boot ging meren.

In enkele ogenblikken was hij al aan boord en de twee broers klopten elkaar op de schouders en stompten elkaar vriendschappelijk ter begroeting.

Inyotef kwam naar ze toe met een brede glimlach.

„Heeft u geen last met hem gehad?" vroeg Raneb met een ondeugend lachje aan de kapitein. „Kamosi kan een enorme wilde zijn."

„Het was juist bijzonder plezierig hem aan boord te hebben," antwoordde de kapitein. „Je ziet er best uit, Raneb. Heb je soms nog de een of andere boodschap aan me mee te geven voor je familie?"

„Vertel hun alleen maar dat het met mij best gaat en dat ik heel goed op Kamosi zal passen. Ik zal hem gezond en wel aan u meegeven op uw volgende reis naar Boebastis. En ik dank u hartelijk, Inyotef, voor al uw moeite. Het was erg vriendelijk van u hem mee te nemen."

„Het was heus helemaal geen moeite," verzekerde de kapitein hem. Hij richtte zich toen tot Kamosi. „Denk erom," zei hij nogmaals, „ik zie je hier weer over achttien dagen."

„Ja, kapitein," antwoordde Kamosi, „ik zal er zijn."

„Prachtig. Wel, pas goed op, wees voorzichtig en heb maar veel plezier!"

„Dat zal ik zeker!"

Kamosi volgde Raneb naar de kade, maar hij draaide zich nog een keertje om naar Inyotef en riep: „Nogmaals heel veel dank voor alles!"

Toen klommen de twee broers langs de stenen trap omhoog naar de werf. Even later liepen ze over de drukke kade, hun weg zoekend tussen de menigte matrozen, vissers en havenwerkers.

„Hoe gaat het thuis?" vroeg Raneb. „Gaat het goed met vader en moeder en de zusjes?"

„Het gaat prima met ze," antwoordde Kamosi. „Ik moest je vooral hartelijk groeten van vader en moeder en je hun zegen geven. Moeder had graag wat lekkers voor je willen meegeven, maar vader zei dat ze het beter niet kon doen, omdat het toch zou bederven tijdens de reis."

„Ik had anders best wat van haar dadelkoekjes gelust," zei Raneb. „Maar hoe gaat het met de meisjes?"

„Meryt is al bijna net zo groot als ik en nog precies zo knap als vroeger. En de kleine Sheri is precies een poesje." Kamosi moest even lachen toen hij aan zijn kleine zusje dacht.

„Ik moet een paar cadeautjes voor ze meenemen," ging hij verder. „Een of ander kettinkje of armbandje voor Meryt en misschien een pop of zo'n trekspeeltje voor Sheri."

Raneb knikte. „We zullen genoeg tijd hebben om die dingen te kopen. Je zult echt geen moeite hebben iets naar je zin te vinden. De winkels hier zijn de mooiste van de hele wereld."

Inmiddels had de zon de westelijke horizon al bereikt en verdween met een vurig schijnsel achter de rivier. De straten waren vol met mensen, die van hun werk naar huis terugkeerden. In het marktgedeelte van Thebe zaten de mensen op straat voor hun huizen te koken. Rook van honderden vuren steeg omhoog.

Toen een moeder haar spelende kinderen toeriep binnen te komen, voelde Kamosi plotseling een vlaag van heimwee. Zijn vader en moeder, Meryt en Sheri zouden nu voor de avondmaaltijd rond de tafel zitten. Misschien zouden ze geroosterde eend eten, die zijn vader die middag met zijn boemerang in de moerassen gevangen had. Hebni, de kleine zwarte hond, zou om stukjes vlees zitten te bedelen, terwijl hun oude kat tevreden haar pootjes zou wassen.

Vlug zette hij deze gedachten opzij en hij wendde zich tot zijn broer.

„Waar gaan we nu heen, Raneb?" vroeg hij. „Heb je deze week bij het paleis dienst of moeten we helemaal naar de Vallei van de koningen?"

Raneb keek neer op zijn broertje met zijn oude, vertrouwde grijnslachje. Opeens voelde Kamosi geen heimwee meer.

„Op het ogenblik ben ik bij het paleis," antwoordde Raneb. „Ik heb daar nog bijna een week dienst. Dus misschien, Kamosi, krijg je de kans om

De schatten van de farao

koningin Hatsjepsoet eerder te zien dan je dacht. Hare majesteit is een belangrijk persoon, neem dat maar van mij aan." Uit de stem van Raneb klonk duidelijk zijn bewondering. „Stel je toch eens voor: een vrouw die farao durft te zijn! Ik heb nog nooit gehoord dat er eerder in de geschiedenis een vrouwelijke farao is geweest!"

„Nou, maar ze heeft er toch recht op," zei Kamosi. „Ze is de enige dochter van Tothmes. De enige die is overgebleven van de koninklijke familie van Thebe."

Raneb knikte. „Ja, dat klopt. Maar toch zijn er mensen die er iets op tegen hebben, weet je. Zij vinden dat een vrouw niet de dubbele kroon behoort te dragen. Haar stiefzoon Tothmes heeft heel wat volgelingen, die zouden willen dat hij farao werd. De politiek in Thebe is geen eenvoudige zaak." Raneb schudde het hoofd. „Ik bewonder hare majesteit oprecht en ik hoop dat ze lang zal blijven leven. Weet je, Kamosi, ze laat oude bouwwerken restaureren, ze heeft een prachtige nieuwe tempel laten bouwen en ze heeft ervoor gezorgd dat onze handel weer vaste voet kreeg in Poent, het wierookland. Werkelijk, ze heeft dit land meer welvaart gebracht dan in vele jaren het geval was geweest."

Kamosi luisterde met aandacht. O, hij hoopte vurig dat hij toch op zijn minst een glimp zou mogen opvangen van koningin Hatsjepsoet!

„Gaan we nu meteen naar het paleis?" vroeg hij zijn broer.

„Nee, nog niet," antwoordde Raneb, „ik heb eerst een afspraak met twee vrienden van me in een eethuisje en na het eten gaan we met z'n vieren gelijk terug naar de barakken. Je zult Sabni en Khonsoe vast wel aardig vinden, Kamosi, en ik vind het echt leuk om je aan hen voor te stellen. Als ik dienst heb of om een andere reden geen tijd voor je heb, dan is er tenminste toch iemand in Thebe, die met jou kan optrekken." Raneb fronste hierbij zijn voorhoofd.

Kamosi keek zijn broer scherp aan. Raneb bleef met gefronst voorhoofd voor zich uit staren, alsof hij over iets aan het piekeren was dat Kamosi niet mocht weten. Hij bleef hem nieuwsgierig gadeslaan. Niet alleen de woorden van zijn broer waren vreemd geweest, maar ook zijn manieren waren wat wonderlijk.

„Wat is er aan de hand, Raneb?" vroeg hij. „Is er soms iets? Je hebt toch niet op de een of andere manier moeilijkheden?"

„Moeilijkheden?" herhaalde Raneb. „Nee, niet precies," zei hij tenslotte. „Maar er is iets. . "

Raneb fronste zijn voorhoofd weer. Plotseling scheen hij een besluit te hebben genomen. In het midden van de nauwe straat bleef hij opeens staan en draaide zich om naar Kamosi. Hij deed dit zo onverwacht, dat hij bijna in botsing kwam met een meloenenverkoper.

„Jij bent mijn broer," zei hij zacht. „Jou kan ik tenminste vertrouwen."

„Je kunt mij vertrouwen zoals je jezelf vertrouwt," zei Kamosi. „En als ik jouw vertrouwen ooit zou beschamen, dan zouden mij de vreselijkste dingen mogen overkomen, beste broer."

De frons verdween bij Raneb en maakte plaats voor gegrinnik. Hij sloeg zijn arm om Kamosi's schouder. „Wees een beetje voorzichtig met wat je zegt, kleine broer," zei hij waarschuwend. „Bovendien, zo belangrijk is deze zaak niet. Het is niet iets van leven en dood! Maar toch is het geen kleinigheid. Omdat jij de komende weken hier zult zijn, geloof ik dat het beter is dat ik je op de hoogte breng. Anders zou je je misschien afvragen wat er allemaal aan de hand is, en je nodeloos zorgen maken."

Bevreemd keek Kamosi zijn broer aan. Hij had een met moeite onderdrukte opgewondenheid bij hem bespeurd.

Er lag een vreemde glans in de ogen van Raneb toen hij zei: „Kamosi, weet je eigenlijk het een en ander af van diefstallen uit graftombes?"

Kamosi keek hem in verbazing aan. „Wat vraag je me nou? Ik weet alleen dat er zo vaak gestolen werd, dat de farao's niet langer piramides meer bouwden uit angst bestolen te worden en dat zij toen hun tombes gingen verstoppen in de woestijn."

„Ja, dat klopt." Raneb knikte. „Al sinds Amosi hebben de farao's geen piramides meer gebouwd. Je weet wel dat de vader van onze huidige farao — dat ze voor eeuwig mag blijven leven — de grote Tothmes was. Om er zeker van te zijn dat zijn ziel voor eeuwig rust zou vinden in het hiernamaals en om te verhinderen dat er geplunderd zou worden, scheidde hij zijn graftombe van zijn kapel. De kapel staat op de vlakte voor de westelijke rotsen aan de overkant van de rivier. Maar de graftombe zelf en de weg die erheen leidt, heeft hij laten uithouwen in de harde rotsen in de wildernis achter de westelijke rotsen, in de Vallei van de koningen."

Met belangstelling luisterde Kamosi naar het verhaal van zijn broer.

„Als verdere veiligheidsmaatregel," ging Raneb door, „wordt de Vallei van de koningen bewaakt door gewapende patrouilles soldaten. Zoals ik je al eerder heb verteld, wisselen we onze dienst bij het paleis af met dienst in de Vallei. Steeds twee weken hier en twee weken daar. De Vallei is een wild en eenzaam oord, Kamosi, en er is een grote oppervlakte te bewaken, maar we lopen zowel dag als nacht patrouille. We proberen het zo in te richten, dat iedere soldaat de door hem te bewaken graftombe steeds in het oog kan houden. Maar ondanks dat. . ." Even hield Raneb op. „. . .Ondanks dat is er gestolen uit de graftombe van Tothmes. Twee keer in de laatste drie weken!"

Kamosi hield van spanning zijn adem in.

„Je kunt begrijpen hoe verschrikkelijk boos hare majesteit is," zei Raneb, weer rimpels trekkend. „Ze zou bij elke beroving woedend zijn natuurlijk, maar nu de graftombe van haar vader is betreden, is ze helemaal kwaad."

„Nou, ik kan begrijpen dat ze woedend is," zei Kamosi. Hij keek zijn broer nieuwsgierig aan. „Hoe is het eigenlijk gebeurd?"

„Het gebeurde beide keren op precies dezelfde manier," zei Raneb. „Iedere keer was er een incident dat de aandacht afleidde. De eerste keer, drie weken geleden, toen was er een geluid dat verdacht klonk. De vorige week was er een bewegende figuur. Maar zowel het geluid als de figuur diende er slechts voor de aandacht van de wacht af te leiden. Daarop werden de soldaten aangevallen en overmeesterd en terwijl zij daar hulpeloos lagen, werd er uit de graftombe geroofd."

„Maar konden de wachten dan geen beschrijving geven van de mannen die hen aanvielen?"

„Nee," antwoordde Raneb, „ze zeggen allemaal hetzelfde. Het was donker en het gebeurde allemaal te vlug om ook maar ergens zeker van te zijn."

Kamosi keek zijn broer ernstig aan. „Raneb, wie waren de wachten?"

„Drie soldaten zijn er in totaal bij betrokken," antwoordde Raneb met de bekende rimpels in zijn voorhoofd. „De eerste keer stond mijn vriend Khonsoe alleen op wacht. Hij hoorde een vreemd geluid en ging toen op onderzoek uit. Enige mannen besprongen hem en bonden hem vast. Toen hij gevonden en bevrijd was, was er al uit de graftombe gestolen. Na dit voorval verdubbelden we de wacht en de soldaten patrouilleerden in paren. Maar het gebeurde weer verleden week." Raneb pauzeerde en toen zei hij: „De laatste keer stonden Sabni en ik op wacht."

„Jij?" riep Kamosi uit. „Stond jij met Sabni op wacht?" Angstig staarde hij zijn broer aan. „Wat gebeurde er?"

Raneb haalde zijn schouders op. „Het was heel simpel. Sabni zag een figuur bewegen achter de rotsen en ging kijken wat het was. Ik bleef bij

„Maar laten we nu opschieten. Khonsoe en Sabni zitten op ons te wachten."

de graftombe op wacht staan, maar hij kwam niet terug. En toen gebeurde het. Vier mannen sprongen van achter de rotsen boven op mij en gooiden een jas over mijn hoofd. Toen sloeg een van hen mij op mijn hoofd. Met een steen, veronderstel ik. Toen ik weer bijkwam, was ik aan handen en voeten gebonden. Dat is precies wat Sabni en Khonsoe ook weten te vertellen, want dit gebeurde ook bij hen."

„En weet geen van jullie iets over de mannen die jullie hebben aangevallen?"

„Sabni en Khonsoe werden beiden bij de rotsen aangevallen, Kamosi. Het was donker en zij konden niets duidelijk zien. Ik stond bij de graftombe toen ik aangevallen werd. Ik kon ook niet goed genoeg zien om een goede beschrijving te geven," zei Raneb. „Maar ik kreeg toch wel een vage indruk. Ik kon zelfs van een van de mannen een glimp opvangen. Het was een zeer grote man, een Nubiër. Ik vertelde de autoriteiten over hem toen ze mij ondervroegen, maar ze hebben er niet veel aan als er geen verdere gegevens zijn. De stad zit vol Nubiërs."

Toen Raneb met een flauw glimlachje naar zijn broer keek, zag Kamosi dat er niet veel meer was overgebleven van de trotse schuttersblik.

„Maar ik zal je dit vertellen, Kamosi," ging hij verder, „ik geloof dàt ik toch op het spoor ben van iets. Luister. Juist vanmiddag, toen ik naar de haven ging om jou af te halen, zag ik die Nubiër weer. Ik ben er zeker van dat het dezelfde man was. Het is een enorm grote man met een dikke nek en brede schouders en een borst als een stier. Ik herkende hem meteen aan zijn afmetingen en figuur. Maar vandaag kon ik hem beter bekijken. Hij heeft een rond gezicht zonder baard en een klein litteken op zijn rechterwang, dicht bij zijn mondhoek." Ranebs stem klonk opgewonden. „Ik zag hem opeens, Kamosi. Hij liep precies voor me in de Straat van de goudsmeden. Ik bleef hem een poosje volgen, maar toen ging hij opeens een winkel binnen. De winkel van Sekmen. Ik was bang dat ik te laat bij jou zou komen en daarom durfde ik hem niet langer te volgen. Maar snap je me, Kamosi?" Raneb keek zijn broertje vol spanning aan. „Begrijp je wat ik bedoel?"

„Natuurlijk!" riep Kamosi uit. „Als hij ergens in die buurt woont of werkt, zien we hem misschien weer als we daar eens rond gaan kijken. Misschien kunnen we wel uitvinden wie hij is." De opwinding die te lezen was op het gezicht van Kamosi, maakte opeens plaats voor twijfel. „Maar nu je dus een van de mannen hebt gezien, zou je dat dan niet aan de vizier of iemand anders moeten vertellen en hen naar de man moeten laten zoeken?"

„O, maar natuurlijk zal ik het vertellen," antwoordde Raneb. „Maar ik geloof niet dat het veel zal geven. We weten nog steeds niet wie hij is en ze zouden me op mijn woord moeten geloven dat ik hem bij de graftombe heb gezien. Ik heb geen enkel bewijs dat hij iets met de roof te maken had. Ik heb nergens een bewijs van! Het is alleen maar een indruk, die ik heb gekregen op een donkere avond, terwijl er een mantel over mijn hoofd gegooid werd!" Raneb grinnikte even. „Geloof je niet dat het veel beter is wanneer ik hun meteen de naam van de man kan vertellen?"

Ook Kamosi grinnikte even. „Het zou nóg beter zijn, lieve broer, als we enig bewijs zouden kunnen vinden dat hij inderdaad een van de rovers is. Of zelfs. . . ja, Raneb, zou het niet schitterend zijn als we zelfs de hele bende te pakken zouden krijgen? O, Raneb, koningin Hatsjepsoet zou je decoreren met een met juwelen bezette kraag en gouden kettingen voor zo'n heldendaad! Je zou ook wel promotie maken. Misschien word je zelfs commandant!"

Raneb glimlachte toegeeflijk. „Het spijt me, broertje, maar ik ben een doodgewone schutter en iedere promotie zal ik door hard werken moeten verdienen. Maar toch," ging hij verder, „toch zal het geen kwaad kunnen als ik probeer uit te vinden wie die Nubiër is." Hij pakte zijn broer bij zijn arm. „Maar laten we nu opschieten. Khonsoe en Sabni zitten op ons te wachten. Ze zullen allebei wel uitgehonderd zijn, daar twijfel ik niet aan. Heb jij geen honger?"

Kamosi knikte. „O ja, ik heb een reuzetrek. Maar ik heb nog veel meer dorst. Ik heb een heel droge en stoffige keel."

Raneb lachte. „Ja, zo is het nu eenmaal in Thebe. Ik vraag me soms af wat er meer is, stof of vliegen. Het is moeilijk daarop een antwoord te geven."

Opeens herinnerde Kamosi zich nog iets dat Raneb had gezegd. Hij wendde zich tot zijn broer. „Zeg, Raneb, toen je het had over die aanval op jou, zei je dat je een paar indrukken kreeg. Die Nubiër is maar één indruk. Wat was er dan nog meer?"

Raneb werd rood: hij zag er plotseling verlegen uit. Toen hij Kamosi aankeek, leek hij opeens de jongen van vroeger.

„O, dat," zei hij toen onverschillig. „Dat was echt niets. Ik zou het niet eens aan een ander dan jou vertellen. Het is alleen maar dat toen een van de mannen mij besprong, ik opeens moest denken aan de tijd toen we nog kleine jongens waren en thuis in moeders tuin speelden."

Hier begreep Kamosi niets van. „Ik snap je niet. Wat bedoel je eigenlijk?"

„Ik weet het zelf niet, Kamosi," antwoordde Raneb. „Het is precies zoals ik het zeg. Het was een flits, die slechts een ogenblik duurde. Er was iets dat mij herinnerde aan moeder en aan ons, terwijl we in de tuin speelden." Hij haalde zijn schouders op. „Het zal waarschijnlijk wel niets te betekenen hebben. En ik ben stellig niet van plan om dit aan een ander te vertellen."

De avonturen van Susan

GRAVIN ELSA LUNDERWERGER HEEFT RAYO VERKOCHT, HET PAARD DAT SUSAN CADEAU HAD GEKREGEN VAN ELSA'S ZUSTER, DIE INTUSSEN GESTORVEN IS. RAYO IS NU EIGENDOM VAN EEN ZIGEUNER, DIE HET DIER SLECHT BEHANDELT.

ALSTUBLIEFT! SLA RAYO NIET!

WIE BEN JIJ?

DAT PAARD IS VAN MIJ GEWEEST. IK WILDE HET NIET VERKOPEN, MAAR DE GRAVIN HEEFT HAAR BUTLER OPDRACHT GEGEVEN HET VAN DE HAND TE DOEN!

JE KUNT HET PAARD VAN ME TERUGKOPEN, MAAR DAN VOOR HET DUBBELE VAN DE PRIJS DIE IK ERVOOR GEGEVEN HEB.

ZOVEEL GELD HEB IK NIET, MENEER!

IK BEZIT ALLEEN DIT KLEINE BEETJE.

DAT IS NIET GENOEG. HET PAARD MOET VEEL MEER OPBRENGEN.

SUSAN GAAT TELEURGESTELD WEG, MAAR DAN...

WACHT EENS EVEN, MEISJE! JE BENT ERG AAN DAT PAARD GEHECHT, IS HET NIET?

O JA, MEVROUW!

JE BENT DE DOCHTER VAN DE GRAVIN, NIETWAAR?

NEE, IK BEN ALLEEN MAAR BIJ HAAR IN HUIS.

IK GELOOF DAT IK JE KEN. JIJ BENT DE BESCHERMELINGE VAN KONING GUSTAAF, DEGENE DIE IN NEW YORK HET LEVEN VAN PRINSES RHEIRA HEBT GERED!

JA, MENEER.

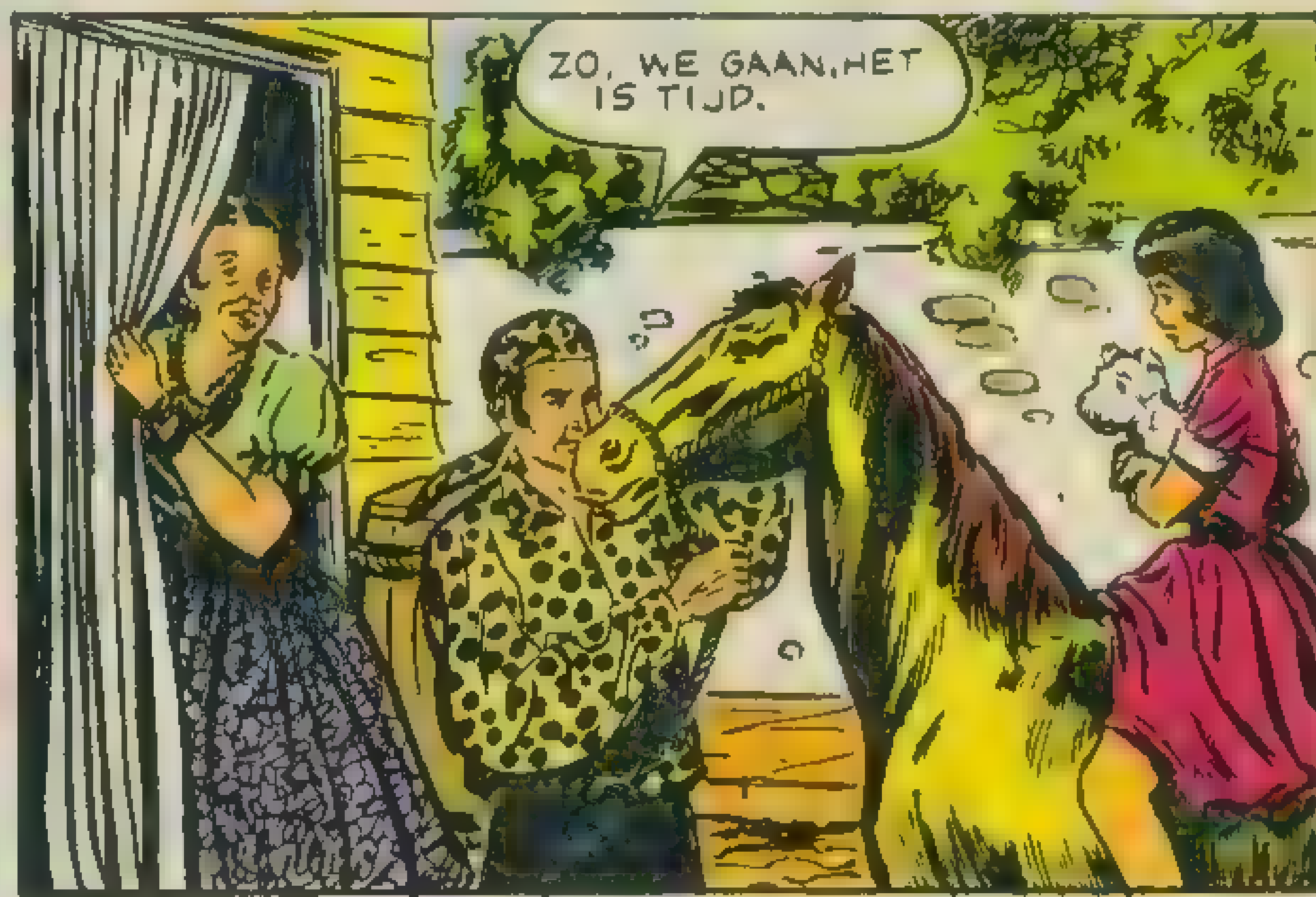
WAAROM HEB IK JE NIET METEEN HERKEND? IK HEB JE FOTO IN DE KRANT GEZIEN. JE KRIJGT HET PAARD VAN ME TERUG. WAT ZEG JE DAARVAN?

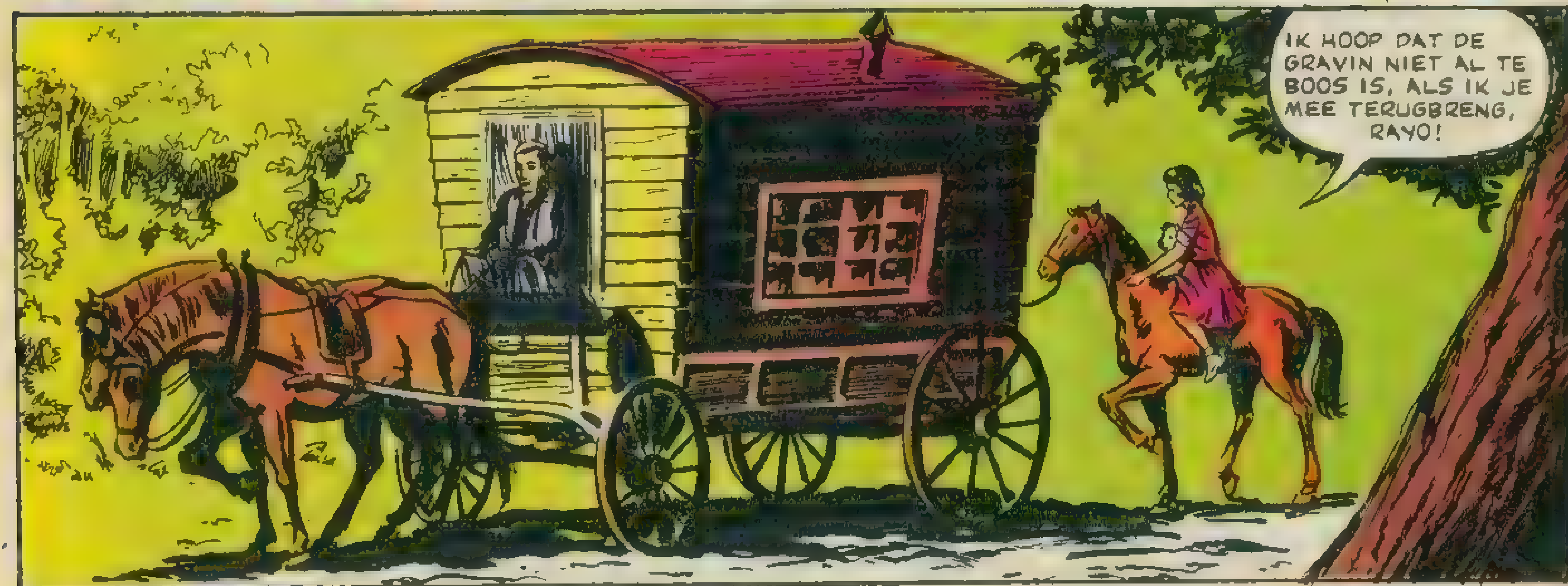
EN HELEMAAL VOOR NIETS!

MAAR WE ZOUDEN GRAAG WILLEN DAT JE EVEN MEEGING NAAR ONS KAMP. HET ZAL EEN EER VOOR ONS ZIJN JE DAAR TE ONTVANGEN. DAARNA KUN JE TERUGGAAN NAAR HET KASTEEL.

2
IK WIL DOLGRAAG EEN BEZOEK BRENGEN AAN UW KAMP. MAAR WAT ZAL DE GRAVIN ERVAN ZEGGEN?
ZE ZAL BLIJ ZIJN ALS JE HEELHUIDS TERUGKOMT.

SUSAN AARZELT EVEN, MAAR HET VOORUITZICHT RAYO TERUG TE KRIJGEN GEEFT DE DOORSLAG.
IK GA MET U MEE!
PRACHTIG!
JE MAG OP RAYO RIJDEN.

ZO, WE GAAN. HET IS TIJD.

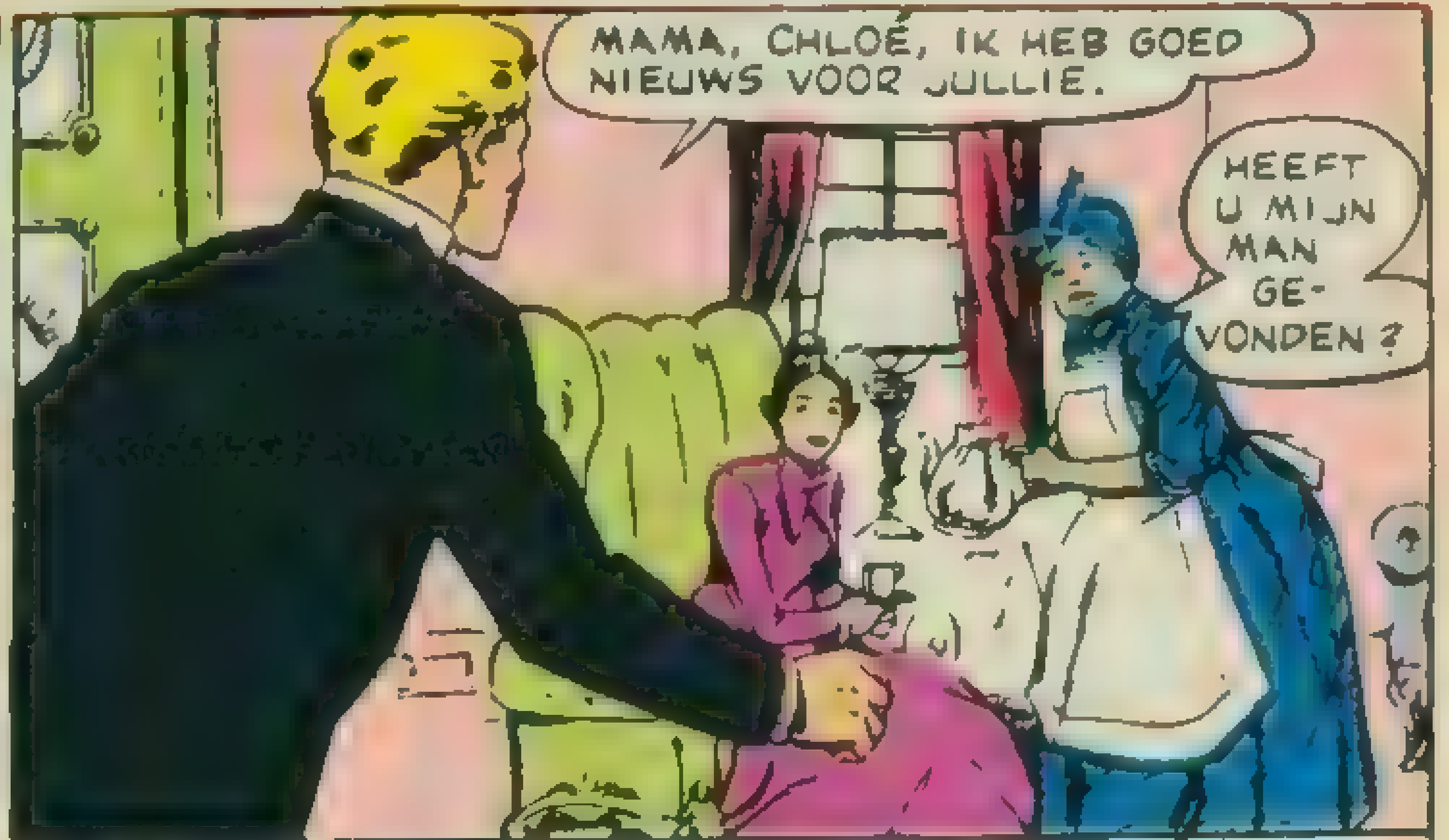

IK HOOP DAT DE GRAVIN NIET AL TE BOOS IS, ALS IK JE MEE TERUGBRENG, RAYO!

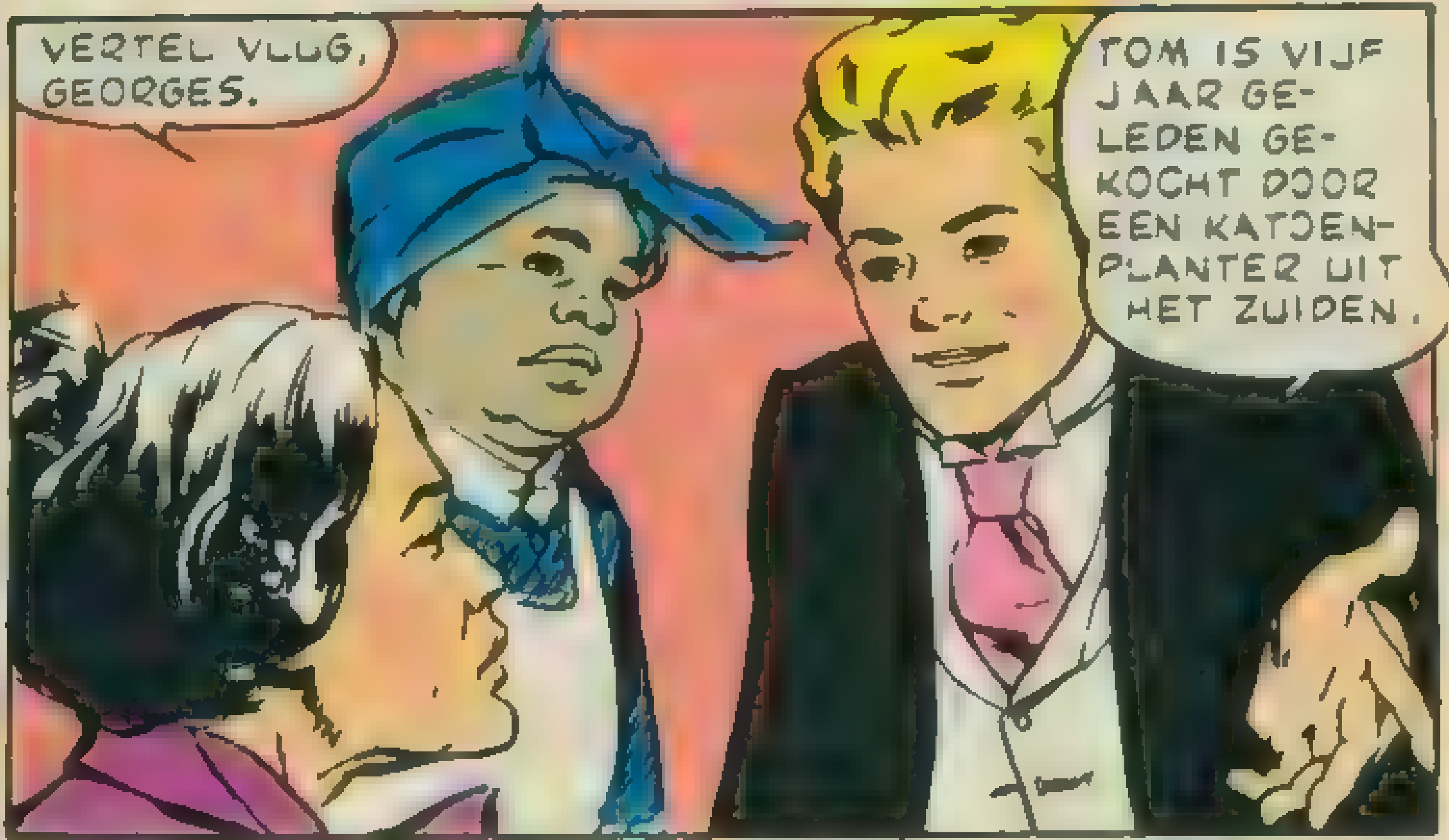

SUSAN WEET NIET WAT ER IN DE WOONWAGEN BESPROKEN WORDT...
HA, HA, TWEE VLIEGEN IN ÉÉN KLAP, LADJO! WAT JE NOEMT EEN BUITENKANSJE!
WE VERLATEN ZO GAUW MOGELIJK DE WEG EN GAAN DE BOSSEN IN!

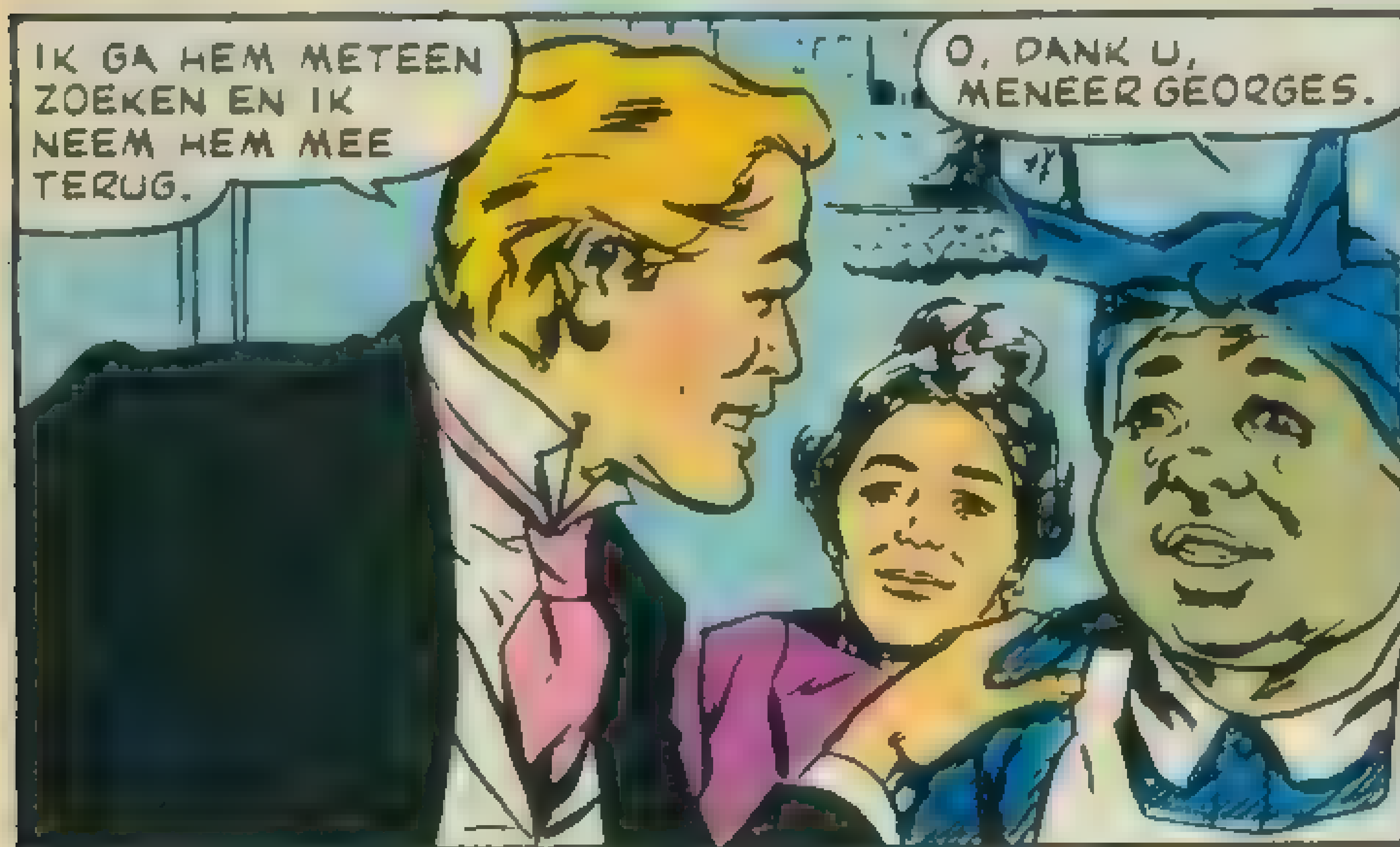

DE KONING EN DE GRAVIN ZULLEN EEN HOOP GELD WILLEN BETALEN OM HET MEISJE TERUG TE KRIJGEN!
NOU EN OF!
EN INTUSSEN VOLGT SUSAN ZONDER IETS TE VERMOEDEN DE WOONWAGEN...

DE NEGERHUT VAN

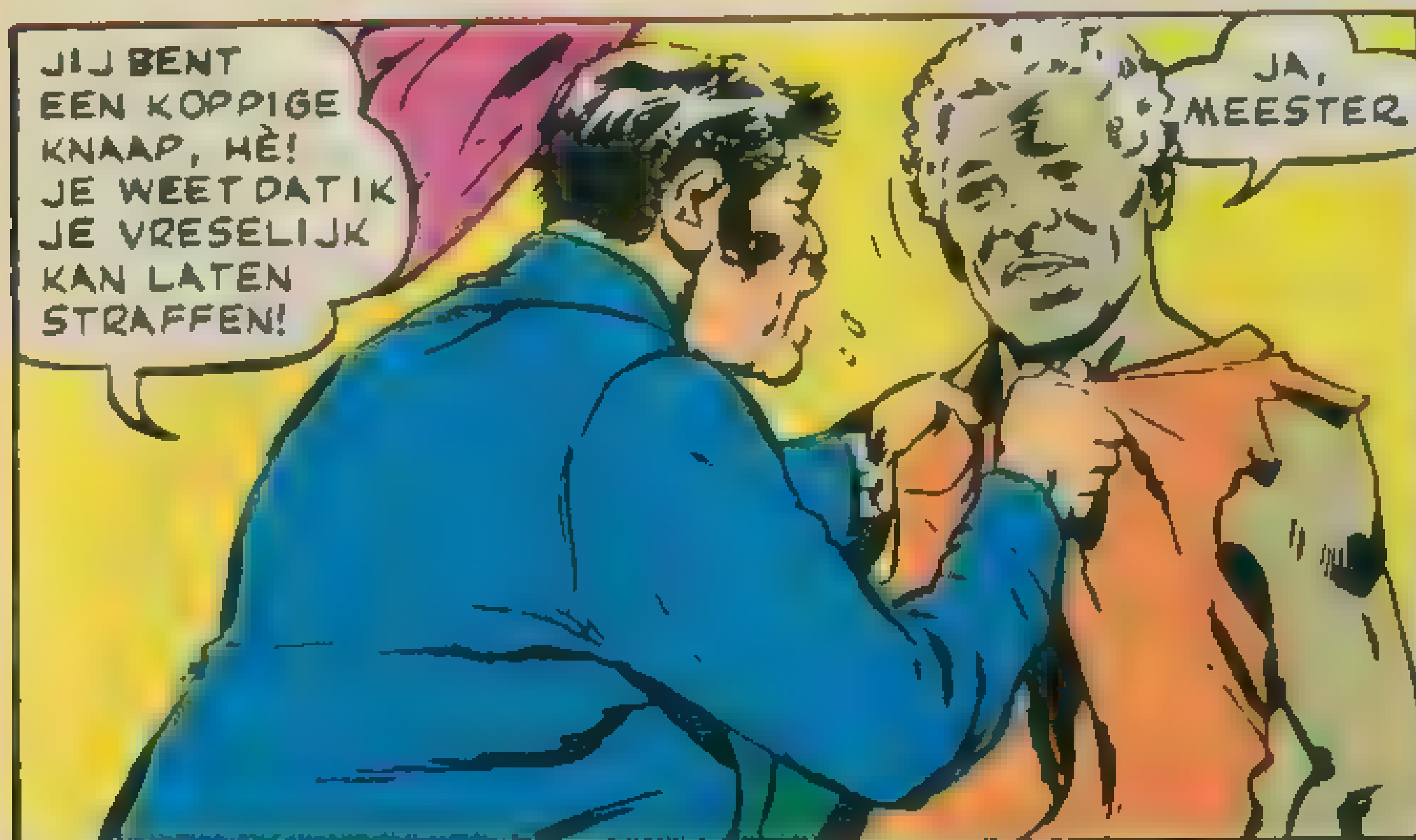

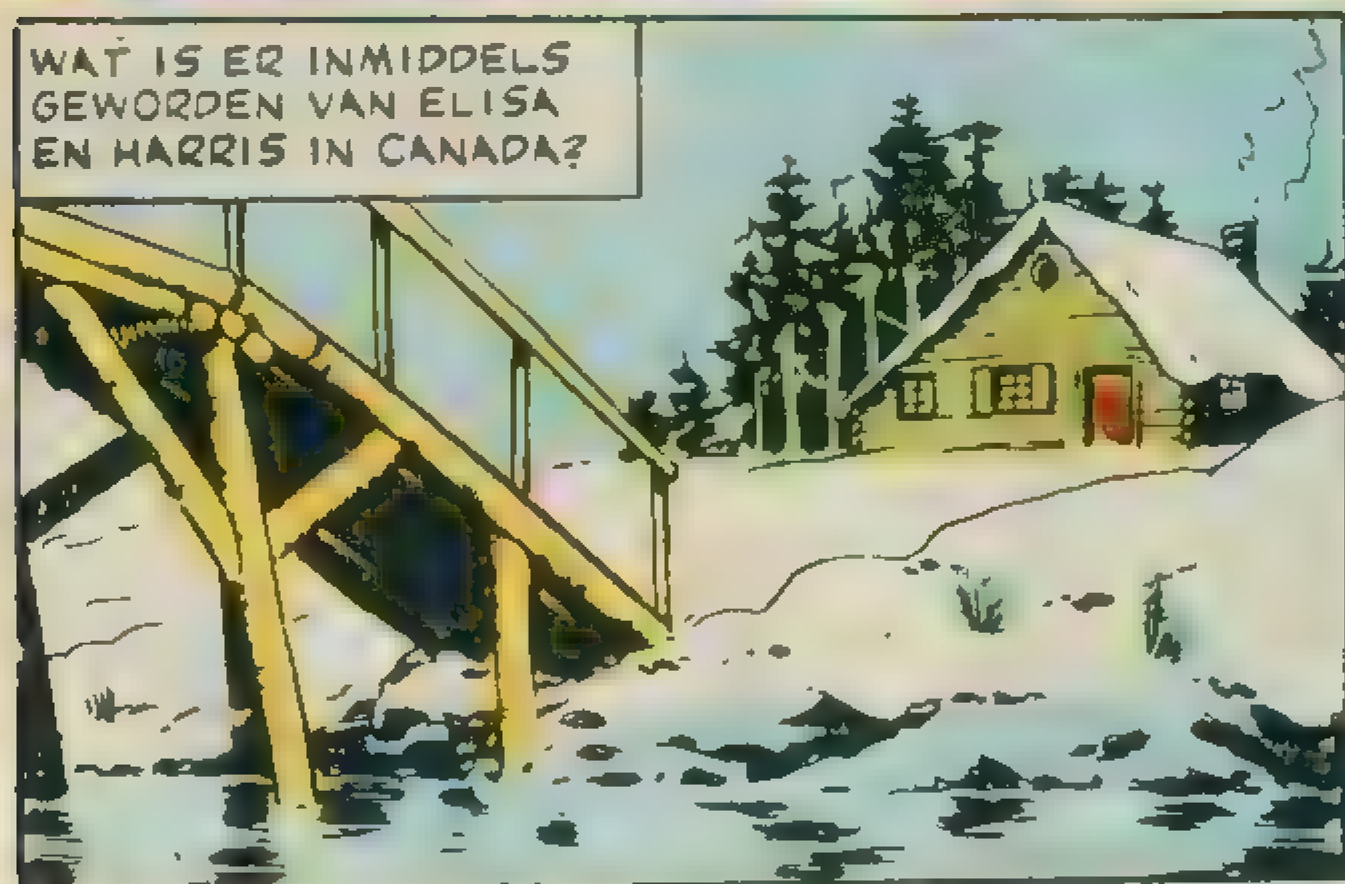

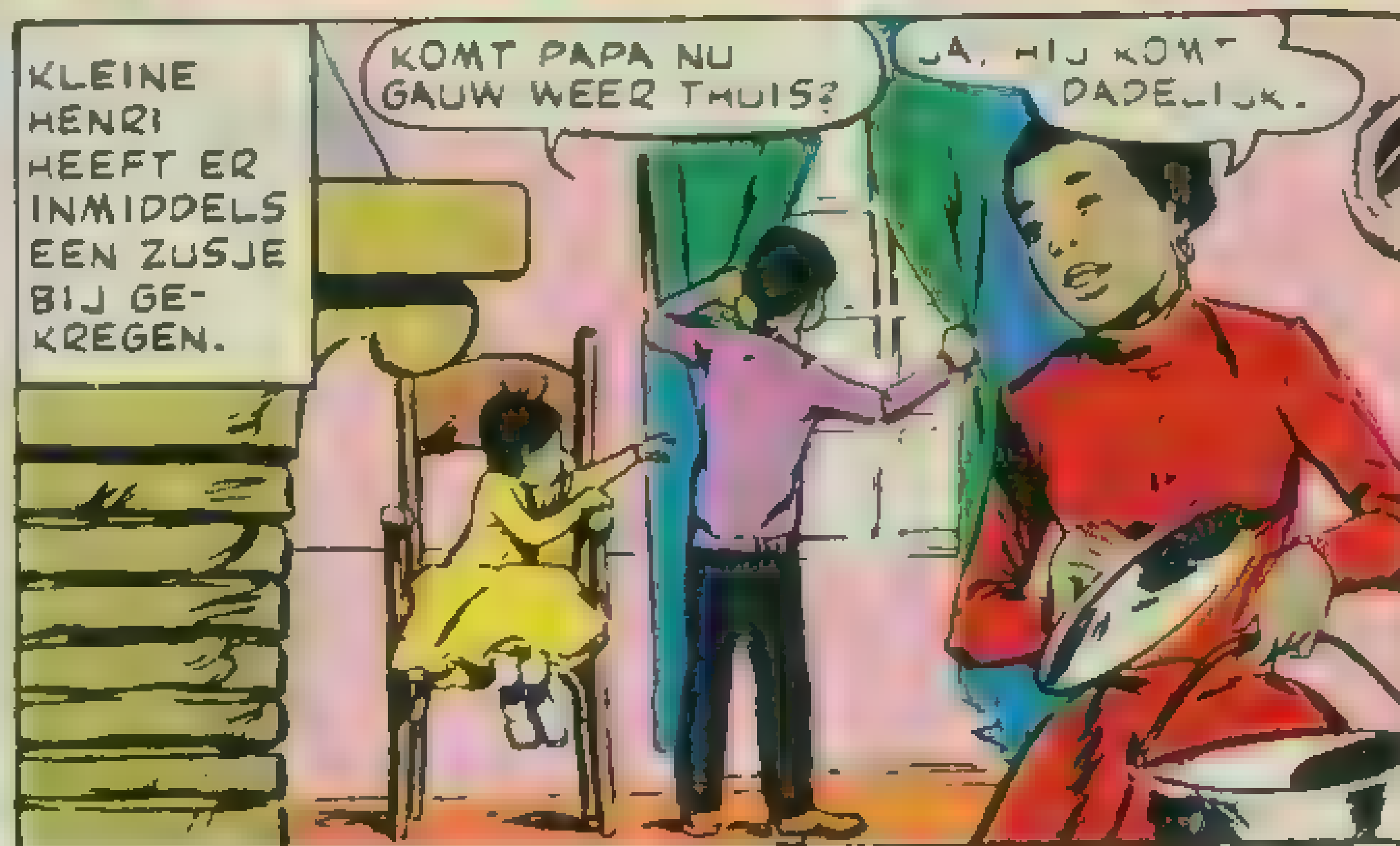
OOM TOM

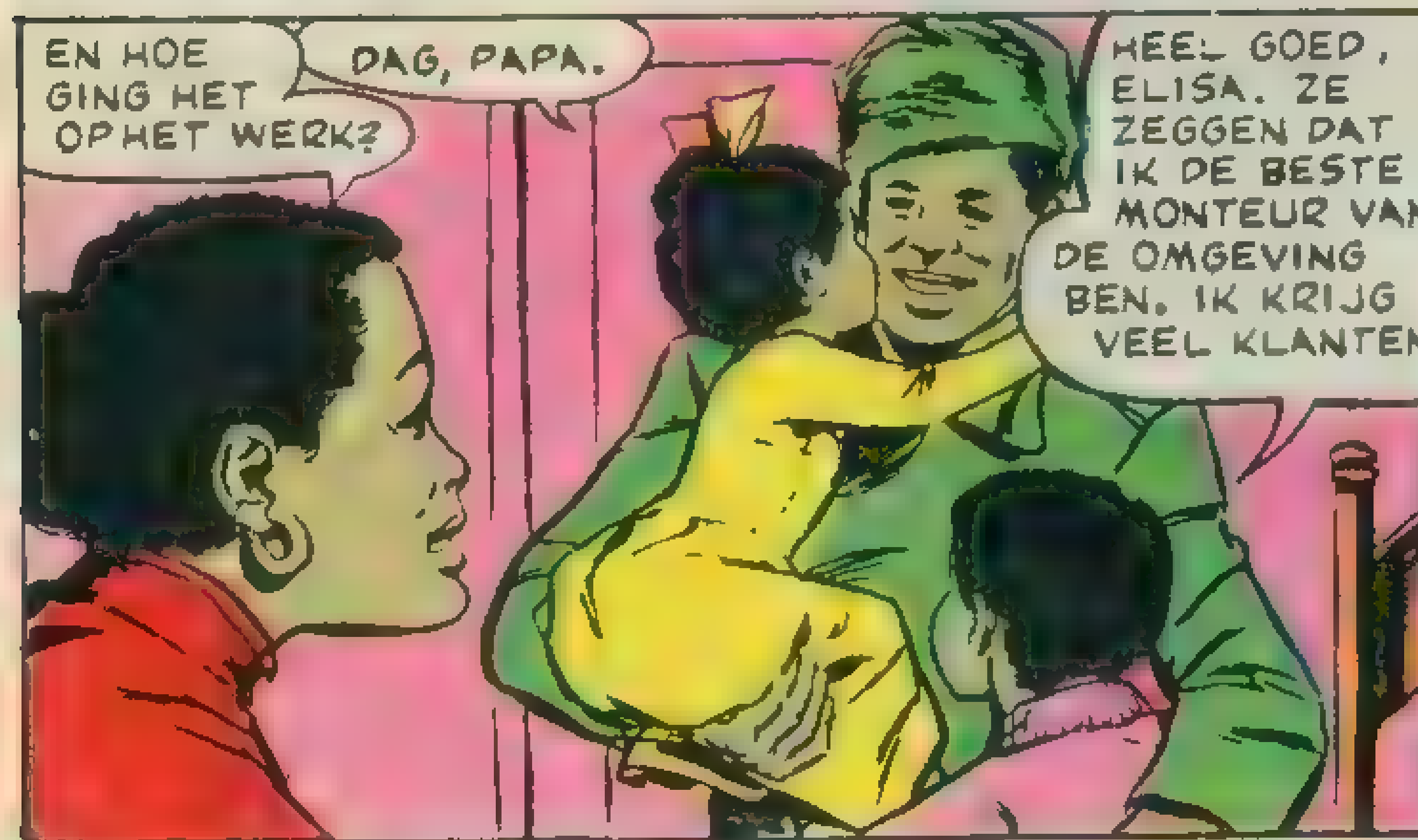
Terwijl Harris en Elisa het vrije Canada hebben bereikt, is Tom in dienst bij een wrede katoenplanter. Toms weigering om medeslaven te slaan moet hij bekopen met zweepslagen.

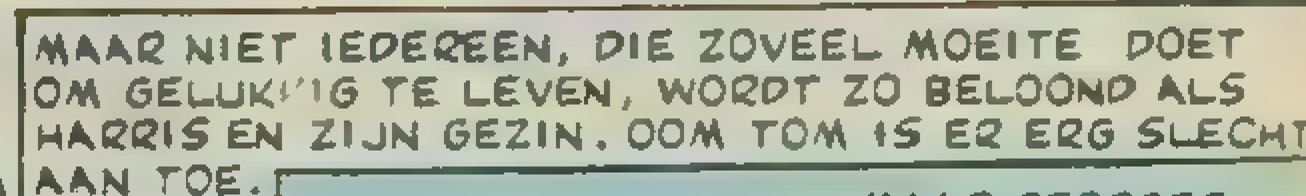

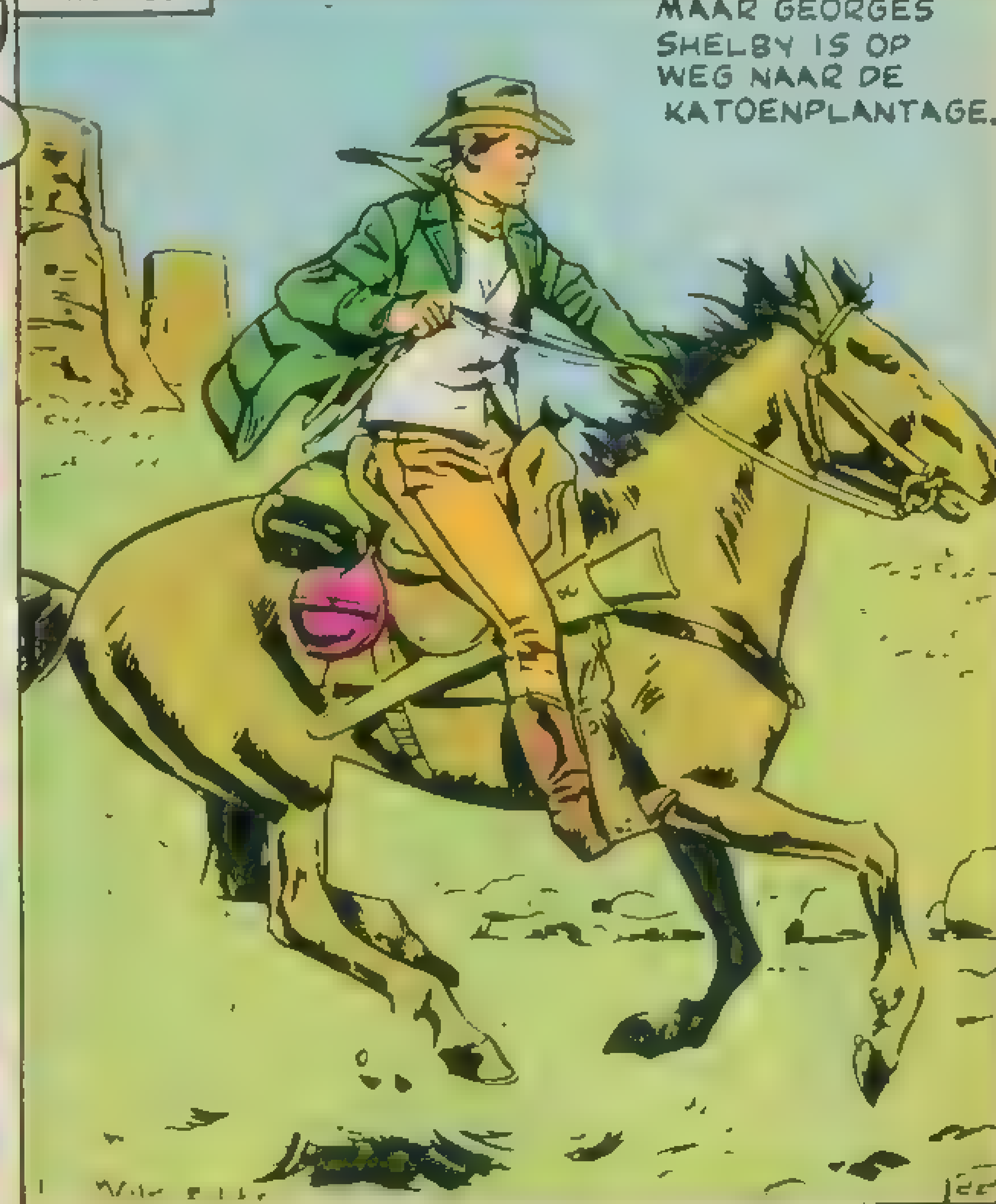

Naar aanleiding van onze reportage over het maken van grammofoonplaten in SJORS nummer 39, waarbij we foto's plaatsten van zangeres Margie Ball, hebben vele lezers ons gevraagd iets over haar te vertellen. Aan al die verzoekjes komen we hierbij tegemoet.

FOTO JAN KERKLAAN

SJORS PRESENTEERT MARGIE BALL

Margie Ball (eigenlijke naam Margie Bal) werd op 29 juni 1948 geboren in Bandoeng, Indonesië. Van die Indische tijd weet ze niets meer, want toen ze twee was, verhuisde het gezin naar Nederland. Ze gingen eerst naar Apeldoorn en vervolgens naar Voorschoten, waar ze nog woont. Margies vader is vlieger bij de Koninklijke Luchtmacht.

Margie zong al heel jong zelfgemaakte liedjes, waarbij ze zich begeleidde op de gitaar of liet begeleiden door muzikale broer Leendert. Via de heer Theo Jooste, leraar Nederlands op het lyceum te Leiden, waar Margie leerlinge was, kwam ze in contact met een Haarlemse grammofoonplatenmaatschappij, die enkele proefbandjes maakte en haar meteen een contract aanbood. Margies loopbaan als zangeres (haar naam was intussen verengelst tot Ball) begon in 1965. Van haar eerste single, „Goodbye to love" (maart 1965), werden zo'n kleine vijftigduizend exemplaren verkocht. „Darling, I love you" van oktober 1965 deed het iets minder. Sindsdien zijn er vele succesvolle platen gevolgd. Behalve in Nederland werden er ook nog platen in Italië opgenomen, op initiatief van producer Carlo Nistri, die Margie in Knokke leerde kennen.

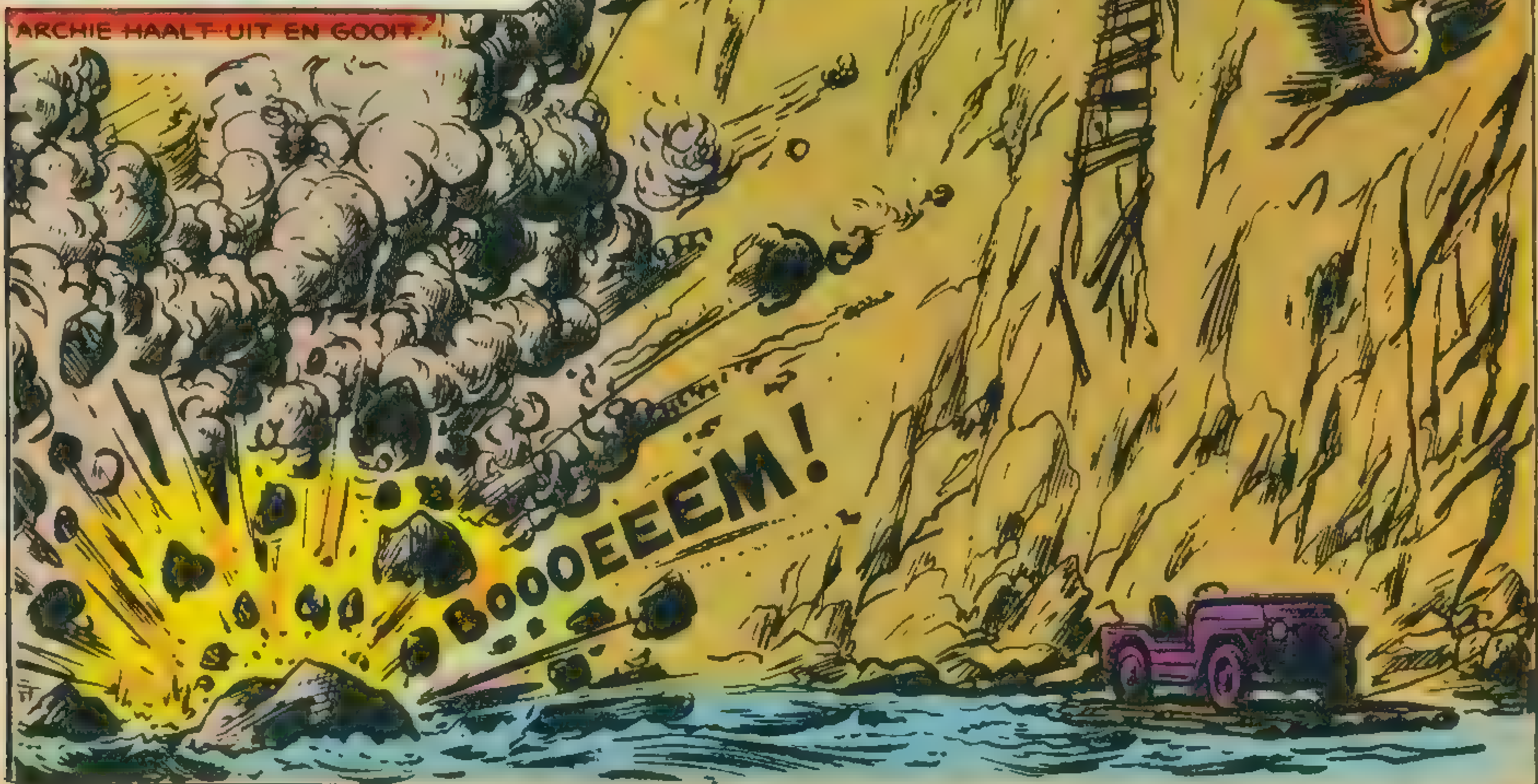
Margie reist het hele land af en houdt van optreden voor het publiek. Ze heeft nog zangles van de Haagse lerares Mariette Serlé. Haar grote voorbeelden zijn Dusty Springfield en Barbra Streisand. Haar hobby's: haken en schoenen kopen. Haar vriendinnen: Karin Kent en Martine Bijl.

DE MAN VAN STAAL

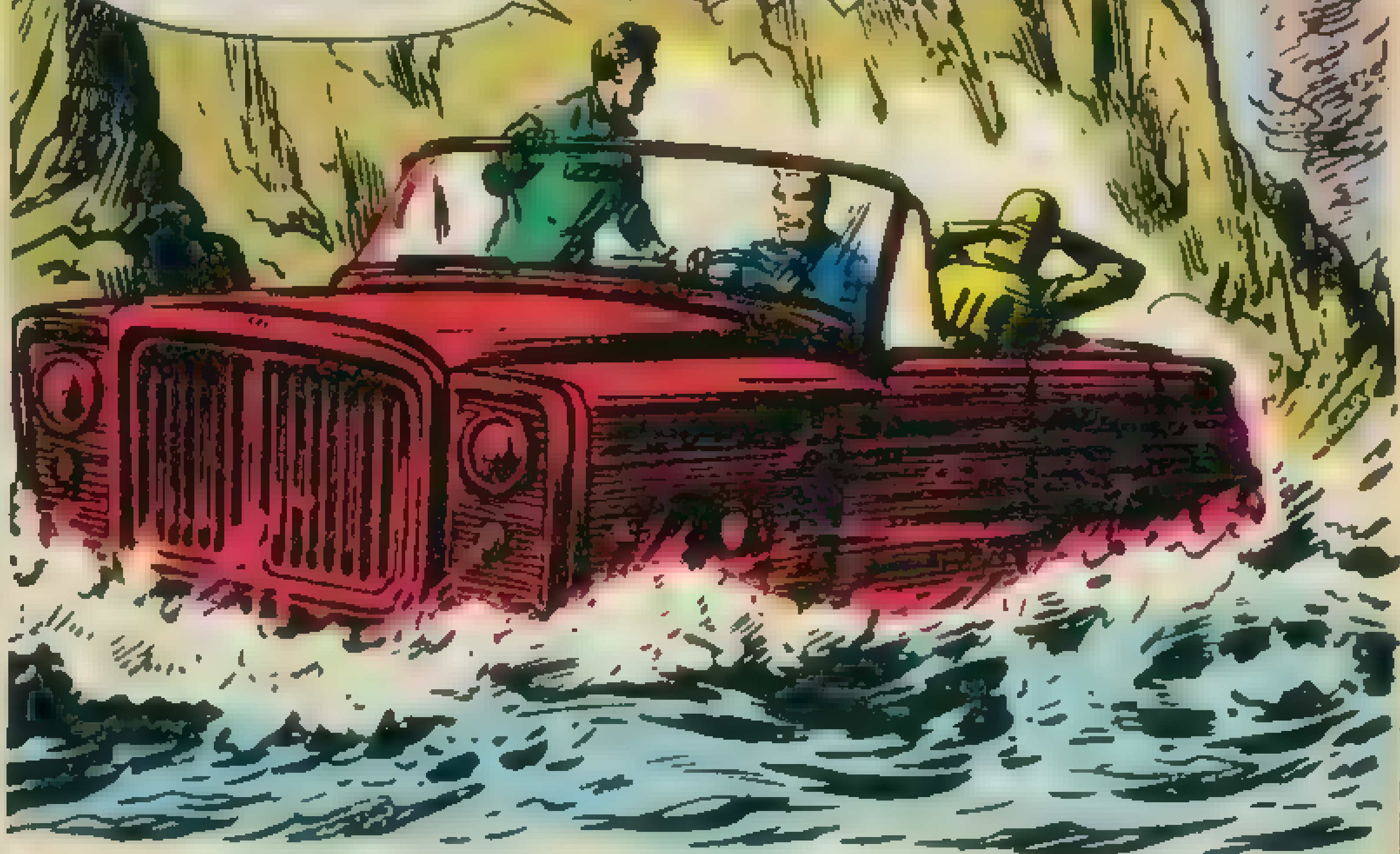
TED, KEN EN ARCHIE ZIJN OP EEN EILAND IN DE STILLE ZUIDZEE. ZE ACHTERVOLGEN TWEE SCHURKEN, RILLER EN SNELL, DIE GEGEVENS OVER EEN GEHEIMZINNIGE KRISTALLEN LUIPAARD GESTOLEN HEBBEN. HET HEEFT ALLEMAAL TE MAKEN MET EEN VERBORGEN SCHAT. DE SCHURKEN WORDEN GEHOLPEN DOOR GUS, EEN ROBOT DIE PRECIES OP ARCHIE LIJKT.

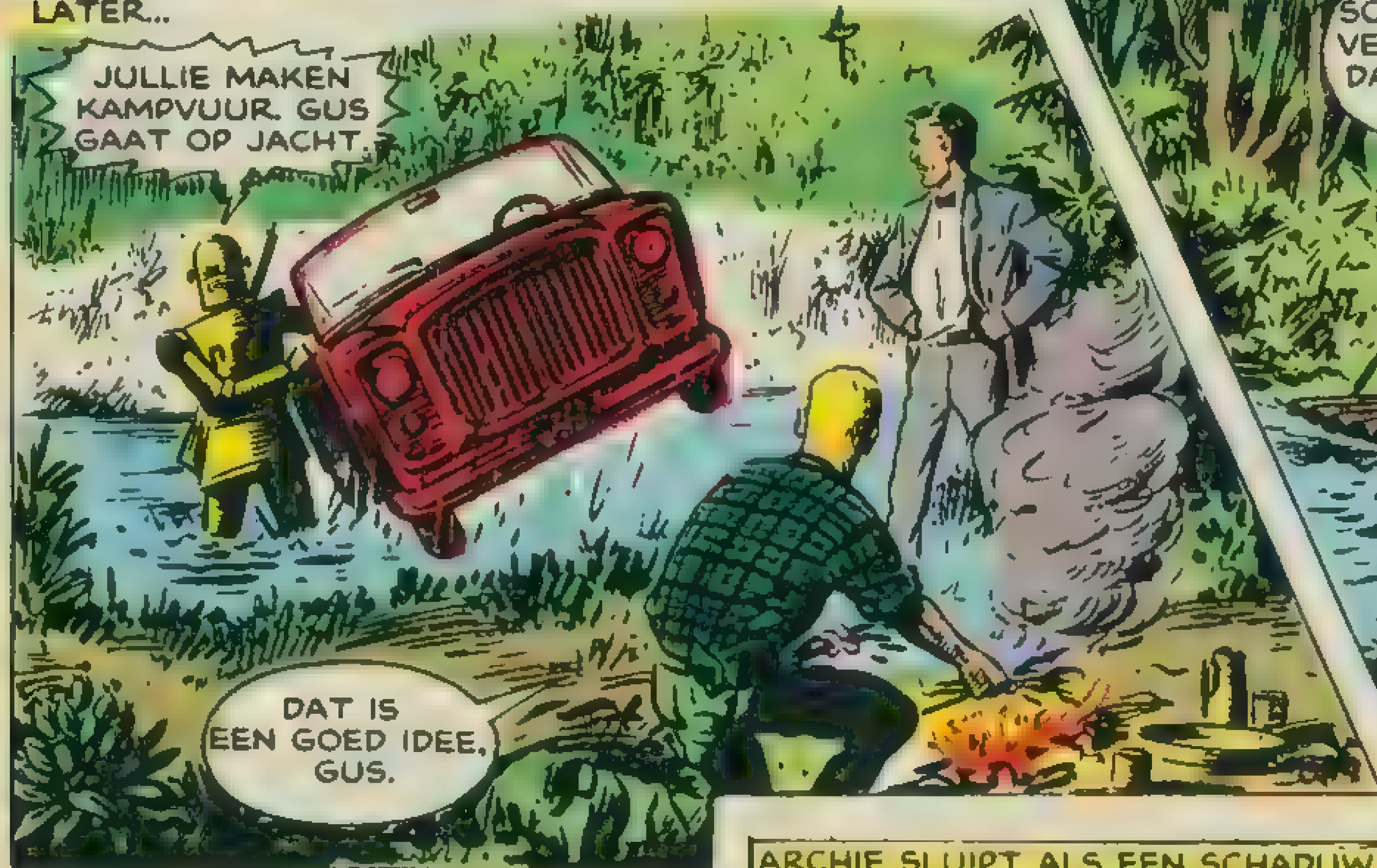

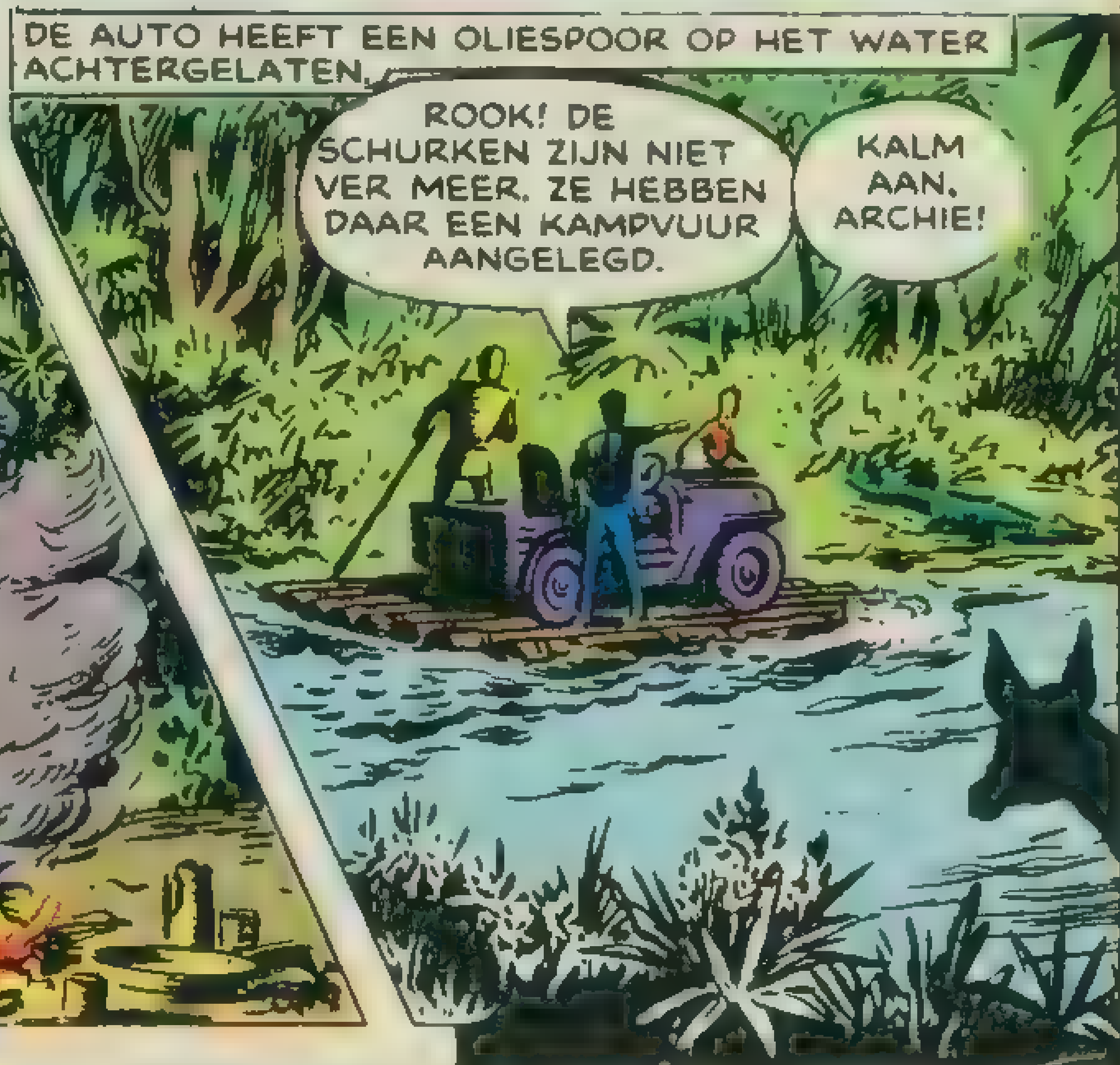

ZE VERGISSEN ZICH DAN DEERLIJK, WANT WIJ KOMEN ZE OP HET VLOT ACHTERNA EN ZIJ DOEN NATUURLIJK WAT KALMER AAN.
ARCHIE HEEFT NOG EEN APPELTJE TE SCHILLEN MET GUS.

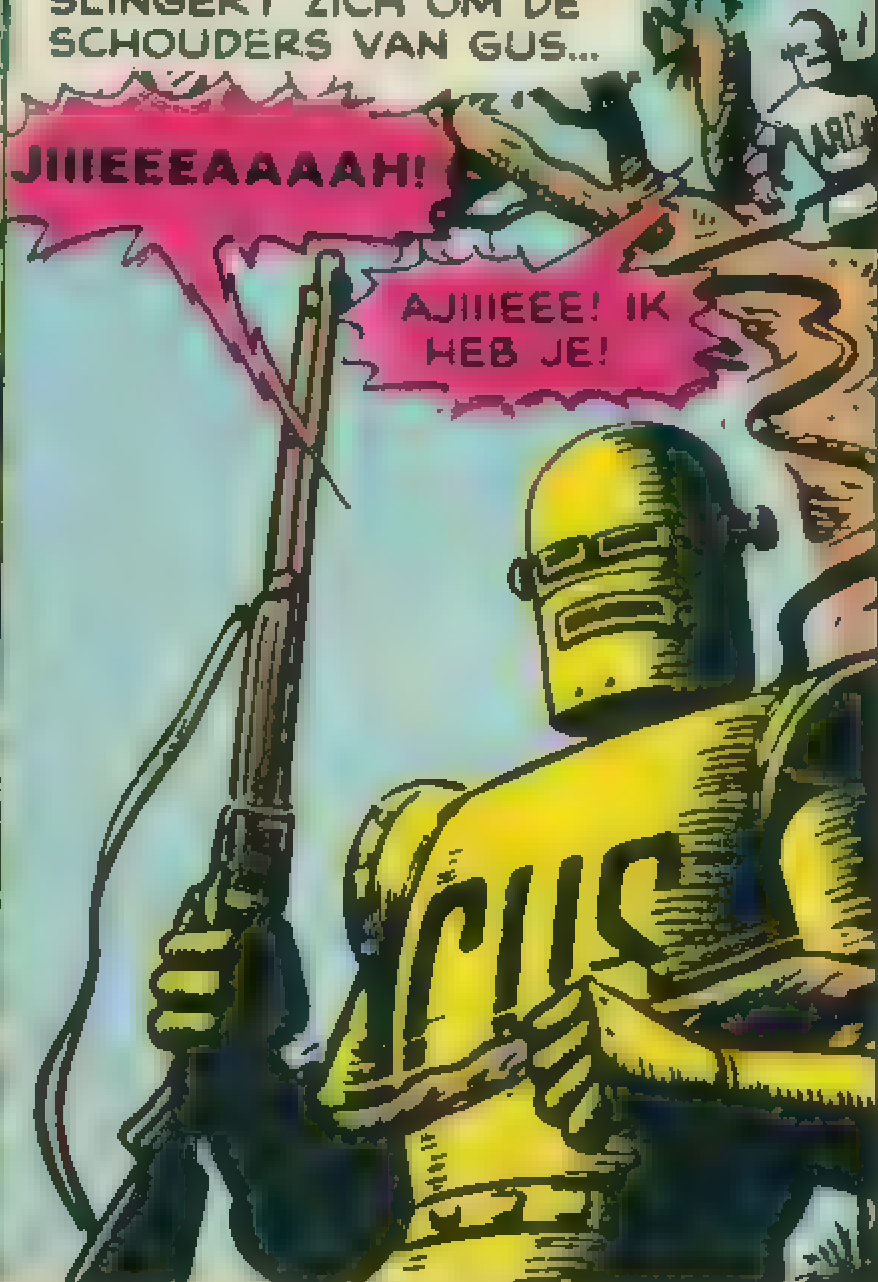

INTUSSEN VAREN DE SCHURKEN IN HUN AMFIBIE-AUTO DE RIVIER AF.
HOORDE JE DIE KLAP? EN KIJK DIE ROOK EENS. DE VAL HEEFT GEWERKT.
ARCHIE EN ZIJN VRIENDEN ZIJN ER NIET MEER. GUS VERGIST ZICH NOOIT.

LATER...
JULLIE MAKEN KAMPVUUR. GUS GAAT OP JACHT.
DAT IS EEN GOED IDEE, GUS.

DE AUTO HEEFT EEN OLIESPOOR OP HET WATER ACHTERGELATEN.
ROOK! DE SCHURKEN ZIJN NIET VER MEER. ZE HEBBEN DAAR EEN KAMPVUUR AANGELEGD.
KALM AAN, ARCHIE!

WE GAAN AAN LAND.
PAS ALSJEBLIEFT OP VOOR DIE GUS. ALS JIJ MET HEM AFREKENT, PAKKEN WIJ DIE ANDERE TWEE.

ARCHIE SLUIPT ALS EEN SCHADUW VOORUIT.
GUS JAAGT OP WILD. ARCHIE JAAGT OP GUS...

ARCHIES LASSO SLINGERT ZICH OM DE SCHOUDERS VAN GUS...
JIIIEEEAAAAH!
AJIIIEEE! IK HEB JE!
GUS

ARCHIE TREKT HET TOUW AAN.
WAAR BLIJF JE NOU, SUPERROBOT? OF BEN JE NIET ZO SUPER?
IK ZAL JE... GRRR!

ARCHIE MAAKT HET TOUW VAST EN LAAT GUS IN DE LUCHT BUNGELEN.
HELP! SNELL. RILLER. HELP!
JE VRIENDEN ZULLEN NIET VEEL TIJD VOOR JE HEBBEN.

MAAR TED EN KEN HEBBEN DE GROOTSTE MOEILIJKHEDEN.
DAAR HEB JE DIE TWEE WEER. ER MOET IETS MET GUS GEBEURD ZIJN.
PAS OP, KEN. ZE ZIJN GEWAPEND!

EEN GROTE TROS BANANEN SUIST DOOR DE LUCHT.
GOED ZO, ARCHIE. GRIJP ZE, KEN.

NU STAAN WE QUITTE. KIJKEN HOE LANG DAT DUURT.
WAT DACHT JE HIERVAN?

BIND DE HEREN STEVIG VAST, ARCHIE. DAN KUNNEN WE EENS RUSTIG MET ZE PRATEN OVER DE KRISTALLEN LUIPAARD EN DE VERBORGEN SCHAT.
WEES VERSTANDIG EN VERTEL ONS HET GEHEIM, DAT JULLIE GESTOLEN HEBBEN. GUS KAN JE NIET MEER HELPEN.

MAAR KEN VERGIST ZICH. GUS KAN WEL DEGELIJK HELPEN.
GUS HEEFT OOK EEN VERHITTINGSINSTALLATIE EN BRANDT HET TOUW DOOR EN DAN ZULLEN ARCHIE EN ZIJN VRIENDJES ERVAN LUSTEN.

Hij is één meter achtenzeventig lang, weegt vijfenzestig kilo, is twintig jaar oud en zo'n dikke twee jaar als full-profvoetballer in dienst van het Amsterdamse Ajax. Johan is met deze club als het ware opgegroeid; zijn ouders hebben altijd in de Watergraafsmeer, vlak bij het Ajaxstadion, gewoond en Johan is er sinds zijn tiende jaar lid van. De hele familie Cruijff was (en is) nogal voetballerig aangelegd. Vader Cruijff, die acht jaar geleden overleden is, was een trouw supporter van Ajax en oudere broer Henny is evenals Johan zijn carrière bij Ajax begonnen. Later is Henny, die bedrijfsleider is bij een grote textielhandel, als semi-prof bij Blauw-Wit terechtgekomen.

Johan heeft na de lagere school twee jaar op de Mulo gezeten; toen zei hij de school vaarwel en ging werken bij een zaak in sportartikelen, later bij een textielgroothandel. In die tijd werd hij uitgekozen voor de Oranjejunioren (16-18 jaar).

Op het ogenblik is Johan Cruijff een van Nederlands topvoetballers. Jozef Masopust van Dukla heeft eens van hem gezegd: „Cruijff wordt beslist een van de grootste voetballers van Europa." Johan, die stapels fanmail thuisbezorgd krijgt en het ene interview na het andere geeft, is ondanks de roem eenvoudig en rustig gebleven en hij weet heel goed dat hij er nog lang niet is. Wat hij al bereikt heeft, heeft hij volgens zijn zeggen voor een groot deel te danken aan Ajaxtrainer Rinus Michels, onder wiens leiding hij dagelijks een of twee uur traint. Eigenlijk had Johan in deze tijd in militaire dienst moeten zitten, maar daar is hij voor afgekeurd wegens migraine, waar hij af en toe flink last van heeft. Johan is iemand die met iedereen overweg kan. Hij is bevriend met alle Ajacieden, maar in het bijzonder met Piet Keizer (24). Naast voetbal doet hij in zijn vrije tijd aan tennissen en biljarten; op het gebied van de muziek hebben de Beatles zijn voorkeur. Verder kijkt hij graag naar honkbal; hij heeft die sport vroeger zelf een tijdje beoefend, maar daar is nu geen tijd meer voor. Als iemand hem vraagt hoe hij het vindt om een gevierde ster te zijn, bekent hij dat het toch wel iets griezeligs heeft en hij zegt met nadruk: „Er wordt veel over mij gepraat omdat ik de jongste van het elftal ben en omdat ik op een opvallende plaats sta. Maar vergeet niet dat we met zijn elven zijn en dat we het samen doen!"

Cruijff is een onbetwiste meester in het ontwijken van zijn tegenstanders.

Trainer Rinus Michels, aan wie Johan volgens eigen zeggen veel te danken heeft.

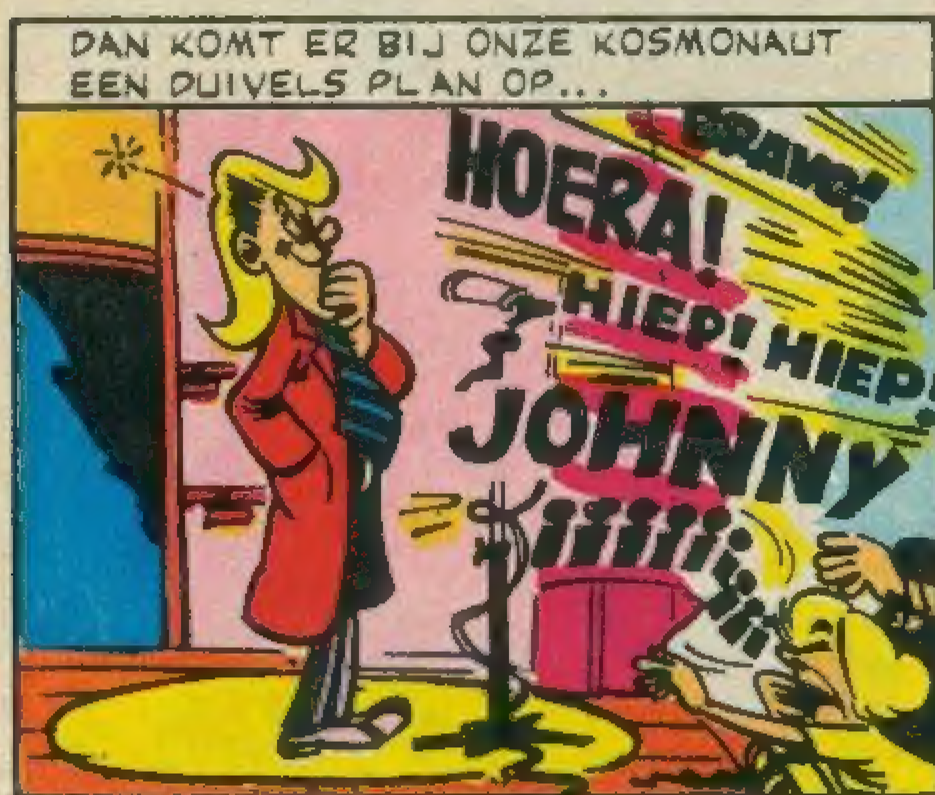
BI-BIP tegen JOHNNY YEE-YEE

DOOR JEAN-POL

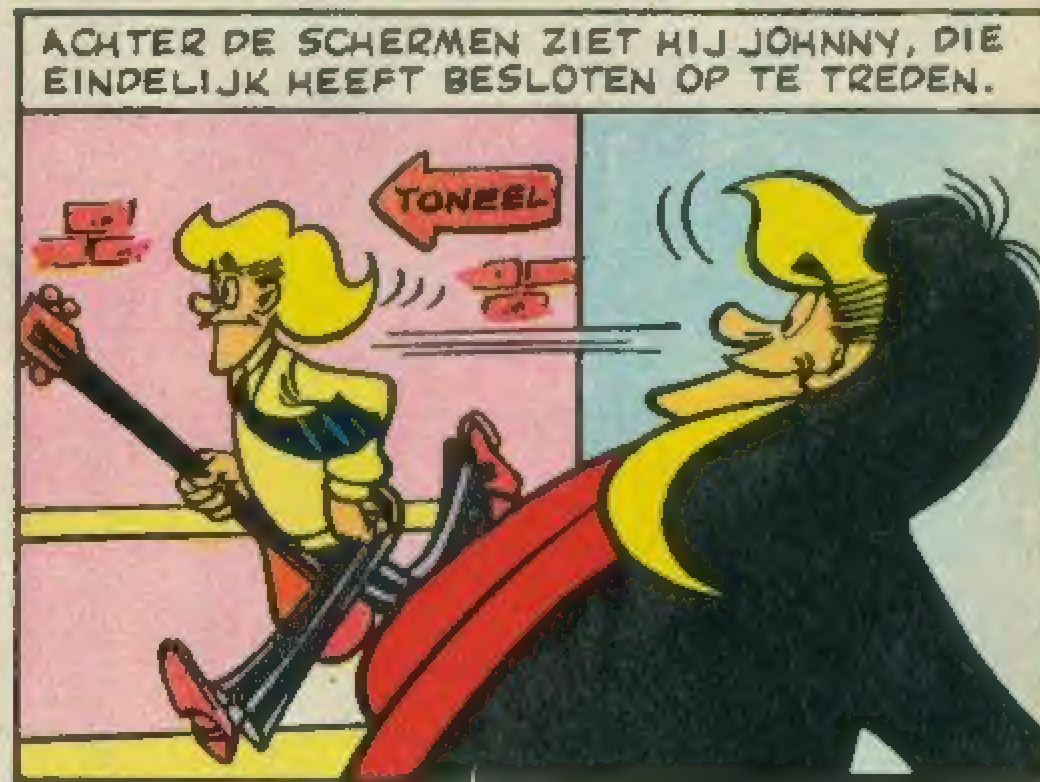

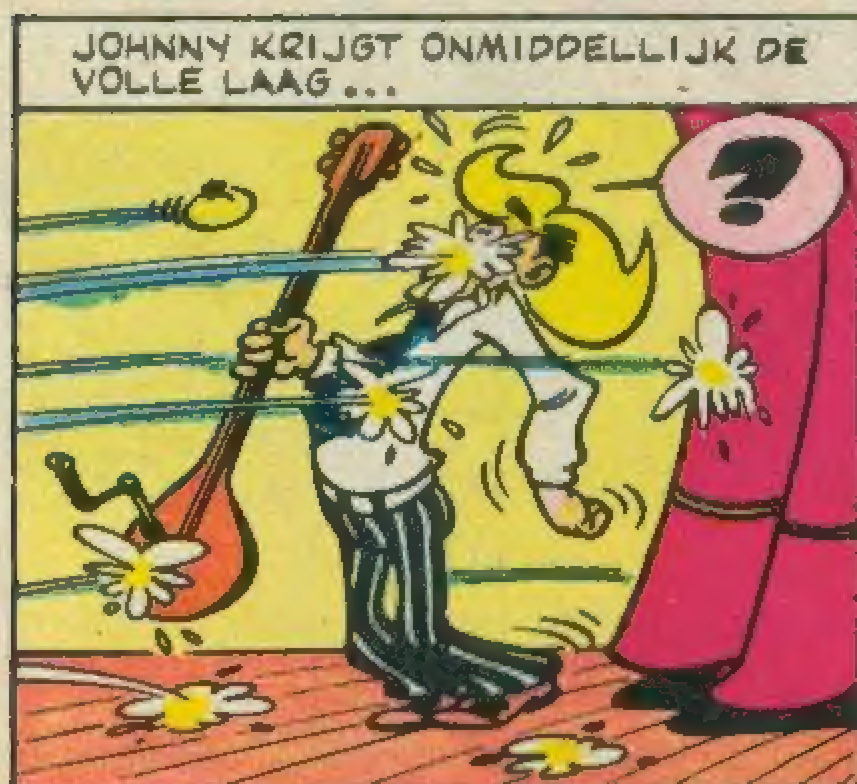

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 35 cent. f 4.55 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 45 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.